

ปีแรก

เวลาบ่าย อากาศร้อนจัด ลมแรงพัดมาจากทางทิศใต้ แต่เมื่ออยู่ในทุ่งกว้างดินแดนดาโคตาในปี ค.ศ. ๑๘๘๕ อย่างนี้ ก็ไม่มีใครเดือดร้อนเรื่องแดดเรื่องลม เพราะเป็นเรื่องธรรมดา และเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ดังนั้นม้าผีเท้าเร็วจัดสองตัวจึงลากรถบรรทุกหลังคาดำเป็นมันปลาบเลี้ยงมาจากถนนสายกลางเมืองที่ตรงมุมหน้าโรงรถให้เช่าของเปียร์สัน มุ่งหน้าออกไปยังถนนนอกเมืองในตอนบ่ายวันจันทร์เวลาสี่โมง

ลอร่ามองจากหน้าต่างบ้านกลางทุ่งซึ่งเป็นกระท่อมมีสามห้องก็เห็นเขาขับรถตรงมา ยังอีกครั้งไม่ลืมนะถึง เธอกำลังเย็บผ้าลินินสีขาวเป็นซับในเสื้อผ้าแคชเมียร์สีดำตัวใหม่ มีเวลาเพียงสวมหมวกและหยิบถุงมือเท่านั้น ม้าสีน้ำตาลคู่นั้นก็พารถบรรทุกมาจอดอยู่หน้าประตูกระท่อมแล้ว

เป็นภาพที่น่าดู เมื่อมีลอร่าออกมายืนอยู่หน้ากระท่อมกลางนาซึ่งสร้างไว้หยาบๆ ข้างใต้เท้าของเธอนั้น หญ้าในเดือน

สิงหาคมเป็นสีน้ำตาล ต้นคอตต่อน้ำวัดต้นเล็ก ๆ ยืนเรียงเป็นแถวรอบบ้านหลังี่ด้าน

เลือกระโปรงผ้าปานสีชมพูมีลวดลายเป็นช่อดอกไม้สีฟ้า ยาวระข้อเท้า กระโปรงจีบฟูและรั้งขึ้นมาห้อยเป็นเฟื้องที่เอว ตัวเสื้อนั้นคับที่เอว แขนยาว คอตั้งติดลูกไม้ หมวกโพคบอนเนตสานด้วยฟางเส้นหยาบ ๆ สีเขียวหม่น ซับในด้วยแพรสีฟ้า ปีกหมวกโค้งลงมาแนบกับแก้มสีชมพู นัยน์ตาของเธอสีฟ้า ผมสีน้ำตาลขอดเป็นวง ๆ ปรกหน้าผาก

แมนลี่ไม่ได้พูดอะไรเลยเกี่ยวกับภาพที่แลเห็น เขาช่วยรับเธอขึ้นไปบนรถ เหน็บผ้ากันเบื่อนคลุมให้เธอเพื่อกันฝุ่นละอองแล้วเขาก็กระตุกสายบังเหียน รถเล่นฉิวออกไปทันที เป็นการนั่งรถเที่ยวที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน เพราะว่าวันนี้เป็นวันธรรมดา ไม่ใช่วันอาทิตย์ รถเล่นไปทางทิศใต้ราวสิบสองไมล์ ข้ามทุ่งกว้างตรงไปยังทะเลสาบเฮนรีและทะเลสาบทอมป์สัน ลัดเลาะไปตามทางแคบ ๆ ซึ่งเป็นคอคอดเชื่อมระหว่างทะเลสาบทั้งสองตรงที่ต้นไซค์เซอร์รี่กับต้นองุ่นป่าขึ้นเต็ม แล้วก็ถึงทุ่งกว้าง รถเล่นไปทางทิศตะวันออก แล้วอ้อมไปทางทิศเหนือตรงไปยังทะเลสาบสปิริตซึ่งอยู่ไกลออกไปอีกสิบห้าไมล์ รวมทั้งหมดเป็นระยะทางยาวสี่สิบหรือห้าสิบไมล์ และก็จจะวกเป็นสี่เหลี่ยมกลับบ้านเหมือนอย่างเคย

รถปิดประทุนเพื่อป้องกันความร้อนจากดวงอาทิตย์ ขนค่อม้าและหางของมันปลิวไสวในสายลม กระต่ายป่าวิ่งออกมาและไก่ทุ่งก็วิ่งหนีลี้ไปจากสายตาทายเข้าไปในพงหญ้า โกอเฟอร์ตัวลาย ๆ มุดลงรูของมันไป เปิดป่าบินว่อนอยู่เหนือศีรษะ บินจากทะเลสาบหนึ่งไปอีกทะเลสาบหนึ่ง เจียบกันน้อยเป็นครู่ใหญ่

แล้วแมนลี่จึงทำลายความเยียบขึ้นว่า “เราแต่งงานกันเสียเร็วๆนี้ไม่ดีหรือ ถ้าหากว่าคุณไม่ต้องการให้มีงานใหญ่โต และถ้าคุณเต็มใจ เราก็น่าจะแต่งงานกันได้ทันที เมื่อตอนที่ผมกลับไปมินนิโซตา เมื่อฤดูหนาวคราวที่แล้ว พี่สาวของผมเขาเริ่มวางแผนจะจัดให้เราแต่งงานกันอย่างหรูหราใหญ่โตที่โบสถ์ ผมบอกว่าเราไม่ต้องการเช่นนั้น ขอให้เลิกล้มความคิดได้ แต่เขาก็ยังไม่ยอมเปลี่ยนความคิด เขาจะออกมาที่นี้กับแม่ผมจะมาจัดงานให้เรา นี่ก็จวนจะถึงเวลาเก็บเกี่ยวอยู่แล้ว เป็นเวลาที่จะต้องทำงานยุ่งจนตัวเป็นเกลียวทีเดียว ผมจึงอยากให้เราได้ตั้งบ้านเรือนอยู่กันให้เรียบร้อยเสียก่อน”

ลอร่าห่มนแหวนทองฝังไข่มุกและพลอยสีแดงที่เป็นมันหับไปรอบๆ นิ้วชี้มือซ้ายของเธอ เธอดีใจที่ได้สวมแหวนวงนี้ แต่...เธอพูดว่า...“ดิฉันเคยคิดว่า...ดิฉันไม่อยากจะแต่งงานกับชานาเลย ดิฉันเคยพูดอยู่เสมอว่า จะไม่แต่งงานกับชานา ดิฉันอยากให้คุณทำงานอย่างอื่นจริงๆ เดียวนี้ที่ในเมืองก็มีโอกาสดีๆ มากทีเดียวไม่ใช่หรือคะ เพราะเป็นเมืองใหม่ กำลังเจริญเติบโต”

เยียบกันไปเป็นครูอีกครั้งหนึ่ง แล้วแมนลี่จึงถามว่า “ทำไมถึงไม่อยากจะแต่งงานกับชานา” ลอร่าตอบว่า “บ้านไร่บ้านนอกออกจะเป็นที่ที่ลำบากเกินไปสำหรับผู้หญิงนะคะ เพราะมีงานบ้านตั่งเยอะเยอะที่จะต้องทำ แล้วยังจะต้องหุงหาอาหารเลี้ยงดูพวกที่มาช่วยลงแขกนวดข้าวด้วย ยิ่งกว่านั้น...ชานาไม่เคยมีเงิน เขาหาเงินไม่ได้ตามลำพัง เพราะว่าคนในเมืองจะมากำหนดว่าจะให้ราคาเท่านั้นเท่านี้ จะมาบงการว่าชานาจะต้องขายอะไร แล้วก็คิดราคาให้ตามใจชอบของเขา

มันไม่ยุติธรรมเลยนี่คะ”

แมนลี่หัวเราะ “ก็อย่างที่ชาวไอริชเชื่อว่าไวยังไงละ ว่า ‘ทุกอย่างในโลกนี้มันสมดุลกันทั้งนั้น คนรวยมีน้ำแข็งในฤดูร้อน คนจนมีน้ำแข็งในฤดูหนาว’”

ลอร่าไม่ยอมร่วมตลกด้วยในเรื่องนี้ เธอพูดว่า “ดิฉันไม่อยากจนและต้องทำงานหนัก ในเมื่อคนในเมืองเขาอยู่กันได้สบาย เพราะเขาหาผลประโยชน์เอาจากเรา”

“คุณเข้าใจผิดหมดแล้ว” แมนลี่บอกเธออย่างซึ่งจริงจัง “ชาวนาเท่านั้นแหละครับที่เป็นไทแก่ตัว พ่อค้ามันจะไปได้สักกี่น้ำเชียว ถ้าหากว่าชาวนาไม่ยอมค้าขายด้วย พ่อค้าก็ไปไม่รอด พ่อค้ามีเรื่องที่จะต้องแก่งแย่งถกเถียงกันมากมายนัก เขาต้องเอาใจชาวนาะครับ เขาต้องแย่งกันซื้อแย่งกันขายจึงจะได้เงินมากๆ ส่วนชาวนา นั้น ถ้าอยากได้เงินมากก็หว่านพืชให้มากขึ้นอีกแปลงเท่านั้นเอง

“ปีนี้ผมปลูกข้าวสาลีไว้ห้าสิบเอเคอร์ก็พอแล้วสำหรับผมคนเดียว แต่ถ้าคุณมาอยู่ด้วย ผมจะบุกเบิกที่ใหม่ ไถนาเพิ่มขึ้นอีกในฤดูใบไม้ร่วงในปีนี้ แล้วพอถึงฤดูใบไม้ผลิก็จะหว่านข้าวเพิ่มอีกห้าสิบเอเคอร์

“ผมยังปลูกข้าวโอ๊ตได้อีกด้วยนะ และจะเลี้ยงม้าเพิ่มขึ้นเลี้ยงม้านี้ก็ได้เงินอีก

“เห็นไหมครับ การทำอะไรทำนานี่ขึ้นอยู่กับตัวชาวนาเองว่าจะเต็มใจทำมากทำน้อยแค่ไหน ถ้าเขาอยากทำและตั้งอกตั้งใจทำจริงๆ จังๆ เขาก็จะได้เงินมากกว่าคนในเมือง และตลอดเวลาเหล่านี้ เขาเป็นนายตัวของเขาเอง”

เงียบไปอีก ที่เงียบเพราะลอร่าลังเลไม่แน่ใจ แต่แล้ว

ในที่สุดแมนลี้ก็ทำลายความเจ็บช้ำขึ้นอีกว่า “คุณลองพยายามดูสักสามปีเป็นยังไง พอถึงตอนนั้นแล้ว ถ้าผมทำงานไม่ได้ผล ผมจะเลิกทำนา ไปทำงานอะไรก็ได้ที่คุณอยากให้ผมทำ ผมสัญญาว่าพอครบสามปีแล้ว และผมทำไม่สำเร็จจริงคุณไม่อยากจะให้ทำต่อไปอีก ผมจะทิ้งไร่ทิ้งนาไปทำงานอื่น”

ลอร่ายอมตกลงว่าจะลองพยายามดูสามปี เธอชอบม้า และชอบอิสระ ชอบความกว้างใหญ่ไพศาลของทุ่งกว้างซึ่งมีสายลมพัดต้นหญ้าสูงๆ ในหนองให้โบกยวบยาบๆ อยู่ตลอดเวลา แล้วยังหญ้าควายไบสันๆ หยกๆ ไหวพลั่ว ในฤดูใบไม้ผลิบนเนินก็เขียวสด พอถึงฤดูร้อนก็กลายเป็นสีเทาเงินและสีน้ำตาลหอมสดชื่นสะอาด ในตอนต้นๆ ฤดูใบไม้ผลิ ดอกไวโอเล็ตป่าจะบานเต็มเหมือนนุพรมอยู่ในหล่มเล็กๆ ที่ลุ่มลึก กลางทุ่งหญ้าส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล ในเดือนมิถุนายน กุหลาบทุ่งจะบานสะพรั่งทั่วไปหมดไม่ว่าที่ไหน ที่ดินสองแปลงแปลงละ ๑๖๐ เอเคอร์ ซึ่งดินดำดีมีโอชะอุดมสมบูรณ์ก็จะ เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาทั้งสอง เพราะแมนลี้ได้พิสูจน์ให้เห็นความเข้มแข็งอดทนของเขาแล้ว เขาอยู่ในเพิงที่กลางนาครบตามเวลาที่รัฐบาลกำหนดจนได้โฉนดมาแล้วแปลงหนึ่ง ส่วนอีกแปลงหนึ่งนั้นจะต้องปลูกต้นไม้ใหญ่เสียบเอเคอร์ ตามกฎเกณฑ์ที่รัฐบาลวางไว้เพื่อจะได้รับโฉนด แมนลี้ปลูกต้นไม้ไว้แล้ว ๓,๔๐๕ ต้น ปลูกห่างกันต้นละแปดฟุต ตรงกลางระหว่างที่ดินที่เขาจับจองไว้สองแปลงนี้ มีที่ดินของโรงเรียนคันอยู่ ที่แปลงนี้ใครๆ ก็อาจจะเข้าไปเกี่ยวหญ้าเอาไปตากทำหญ้าแห้งได้ ใครไปถึงก่อนก็ได้ก่อน

อยู่กลางไร่กลางนาเช่นนี้คงจะสนุกสบายกว่าอยู่ตามริม

ถนนที่ในเมือง ซึ่งมีเพื่อนบ้านอยู่กระหนาบชิดๆ กันทั้งสองข้าง และถ้าแมนลี้คิดถูก...เอะ...ลอร่ารีบปากไปแล้วว่าจะลองทำอะไรทำกันดูก่อน

“บ้านที่กำลังปลูกบนที่ดินซึ่งจับจองไว้ปลูกต้นไม้ใหญ่นั้น จะเสร็จภายในสองสามอาทิตย์นี้แล้ว” แมนลี้บอก “เรา แต่งงานกันเสียในอาทิตย์ต่อไปนั้นก็แล้วกัน คงจะเป็นอาทิตย์สุดท้ายของเดือนสิงหาคม ก่อนเวลาที่จะเก็บเกี่ยวข้าว เรา เพียงแต่ขับรถไปหาท่านสาธุคุณบราวน์ที่บ้านของท่าน แล้วไป อยู่บ้านใหม่เลยก็แล้วกันนะครับ”

แต่ลอร่ายังคัดค้าน เพราะเธอยังไม่ได้รับเงินค่าจ้าง สอนหนังสือเดือนสุดท้าย กว่าจะได้ก็คงเดือนตุลาคม เธอ ต้องการเงินมาซื้อเสื้อผ้า

“เสื้อผ้าที่คุณมีอยู่แล้วนี่ก็จะเป็นอะไรไป” แมนลี้พูด “เห็นคุณก็แต่งตัวสวยอยู่เสมออยู่แล้ว ถ้าเรารีบแต่งงานกัน เสียทันทีอย่างนี้ เราก็ไม่ต้องการเสื้อผ้าหรูๆ

“ถ้าเราให้เวลาให้แม่ผมมาทัน แม่กับพวกผู้หญิงก็จะมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เราก็จะต้องแต่งงานอย่างโก้หรูที่โบสถ์ ผมไม่สามารถจะใช้จ่ายเงินได้มากถึงอย่างนั้น และเงินเดือนของคุณก็จะไม่พอให้คุณจ่ายด้วย”

นี่ทำให้ลอร่าตกใจอีก เพราะไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้เลย เมื่อ มาอยู่ในดินแดนใหม่เปลี่ยวเปล่าอย่างนี้ ญาติพี่น้องทางภาค ตะวันออกดูเหมือนไม่มีตัวตนจริงๆ ดังนั้น เมื่อคิดจะทำ อะไรจริงไม่ได้นึกถึงเรื่องญาติพี่น้อง ครั้นนึกได้ก็เกือบสะดุ้ง เพราะรู้ว่าญาติของแมนลี้ที่มินนิโซตาตะวันออกนั้นเป็นคนมั่งมี และพี่สาวคนหนึ่งมีที่ดินที่จับจองไว้แถวๆนี้ พวกเขา

คงจะพากันมาช่วยงานแน่ๆ ถ้าทราบกำหนดวันแต่งงาน และ คุณแม่ของเขาก็ถามมาแล้วในจดหมายฉบับล่าสุด

ลอราไม่อาจจะออกปากขอให้พ่อใช้จ่ายเงินในการแต่งงานนี้ พ่อทำได้แต่เพียงเลี้ยงครอบครัวไปวันๆ จนกว่าจะได้ผลผลิต จากที่ดิน ๑๖๐ เอเคอร์ซึ่งเป็นทุ่งหญ้าแท้ๆ จะหวังอะไร จากที่ดินที่เพิ่งบุกเบิกขึ้นมาใหม่ๆ ในปีแรกๆ ที่ดินที่พ่อทำไร่ ทำนานี้ พ่อเพิ่งพลิกดินขึ้นมาหยกๆ

รู้สึกว่ามีทางเลือกอื่นที่ดีไปกว่ารีบๆ แต่งงานเสียโดยเร็ว ถ้า แมนลี่มีบ้านและมีแม่บ้านเสียก่อนจะถึงเวลาบริบูรณ์เกี่ยวข้าว ในฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังใกล้จะถึงอยู่นี้ แมนลี่ก็คงจะสะดวกขึ้น มาก คุณแม่ของเขาคงจะเข้าใจดีและไม่โกรธเคือง เพื่อนบ้าน มิตรสหายก็คงจะคิดว่านี่เป็นความคิดที่ถูกต้องและมีเหตุผล เพราะทุกคนกำลังว่าวุ่นต่อสู้กับความยากลำบากกันอยู่ตัว เป็นเกลียวด้วยกันทั้งนั้น เพื่อว่าจะได้ตั้งเนื้อตั้งตัวให้มั่นคง เป็นปึกแผ่นอยู่ในทุ่งกว้างซึ่งเพิ่งมาบุกเบิกกันขึ้นใหม่นี้

แล้วดังนั้น ในวันพฤหัสบดี วันที่ ๒๕ สิงหาคม เวลา สิบโมงเช้า ม้าสีน้ำตาลฝีเท้าเร็วก็ลากรถประทุนหลังคาดำเป็น มังปลาบผ่านแวนเลียวมุมถนนหน้าโรงรถให้เช่าของเปียร์สัน แล่นเลียวยตรงมาราวครึ่งไมล์ มาหยุดลงตรงหน้าประตูกระท่อม กลางนาซึ่งมีต้นคอตต้อนวูดขึ้นเรียงรายรอบบ้านเป็นแปลง สีเหลือง

ลอรายืนอยู่ที่ประตู แม่กับพ่อยืนอยู่คนละข้าง น้อง สองคนเบียดอยู่ข้างหลัง

ทุกคนช่วยกันส่งเธอขึ้นรถอย่างร่าเริง เสื้อแต่งงานของเธอ เป็นเสื้อผ้าแคชเมียร์สีดำใหม่เอี่ยม ซึ่งเคยคิดว่าจะใช้ได้แทบ

ทุกโอกาส ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วควรมีเสื้อสีดำไว้สักตัว

เสื้อผ้าของเธอทั้งหมด รวมทั้งสมบัติในสมัยเด็ก ๆ สองสามชิ้นได้บรรจุลงหีบ ส่งไปไว้ที่บ้านใหม่ของเธอหมดแล้ว

ขณะที่ลอร่าเหลือवलหลังกลับมาดู พ่อแม่กับแคร์รี่และเกร็ซยังยืนอยู่ด้วยกันระหว่างต้นไม้รุ่น ๆ ทุกคนส่งจูบมาให้เธอและโบกมือ ไบคอตต่อนผู้ตเคียวขจีพลอยโบกสะบัดปลิวไสวอยู่ในสายลมแรงตอนเช้าวันนั้น ลอร่ารู้สึกตื่นตันทันในลำคอ เพราะรู้สึกว่ทุกคนโบกมืออำลา และเธอเห็นแม่ยกมือขึ้นปาดนัยน์ตาอย่างรวดเร็ว

แมนลี่เข้าใจดี เขาเอามือข้างหนึ่งวางทับมือของลอร่าแล้วบีบแรง ๆ

ท่านสาธุคุณอยู่ที่บ้านกลางทุ่งไกลออกไปราวสองไมล์ ลอร่ารู้สึกว่ข้างเป็นการนั่งรถที่ไกลที่สุดตั้งแต่เคยนั่งมา แต่แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เสร็จลงอย่างรวดเร็วที่ในห้องข้างหน้าบ้านหลังนั้น พิธีแต่งงานดำเนินไปอย่างรีบเร่ง ท่านสาธุคุณบราวน์ขมิ้ขมันออกมา รีบสวมเสื้อโค้ตอย่างง ๆ เ่ง ๆ ภรรยาของท่านกับไอดาบุตรสาวซึ่งเป็นเพื่อนรักอย่างที่สุดของลอร่ากับคู่มั้นของเธอ ก็ออกมาเป็นสักขีพยานและมอบของขวัญ ลอร่ากับแมนลี่แต่งงานกันเพื่อจะร่วมสุขร่วมทุกข์ร่วมยากดีมีจนด้วยกัน

และแล้วก็กลับมาที่บ้านเก่าเพื่อรับประทานอาหารกลางวัน แล้วท่ามกลางการให้ศีลให้พรและล่ำลากันอย่างเบิกบานนั้น ลอร่าก็ต้องขึ้นรถม้าอีกครั้งหนึ่ง ลากจากบ้านเก่ามายังบ้านใหม่ซึ่งอยู่ทางอีกฟากหนึ่งของเมือง ปีแรกของชีวิตสมรสเริ่มต้นแล้ว

ลมฤดูร้อนพัดอ่อนๆในตอนเช้าวันแรกนั้น แดดส่องสว่างเข้ามาทางหน้าต่างด้านตะวันออก เป็นแดดเวลารุ่งสาง แต่รับประทานอาหารเช้ากันเสร็จสรรพก่อนนั้นนานแล้ว เพราะแมนลี่จะต้องไปช่วยงานลงแขกนวดข้าวที่บ้านไร่ของมิสเตอร์เวบบ์แต่เช้าตรู่ พวกเพื่อนบ้านจะไปกันหมด เพราะทุกคนหวังจะได้มิสเตอร์เวบบ์ไปช่วยงานของตนบ้างเป็นการแลกเปลี่ยนแรงงานกันเมื่อถึงคราวที่ตนจะต้องนวดข้าว ไม่มีใครกล้าไปสาย เพราะจะทำให้ทุกคนที่ไปอยู่ที่บ้านมิสเตอร์เวบบ์แล้วนั้นเสียเวลาดังนั้นการหุงหาอาหารเข้าในบ้านใหม่จึงเป็นงานที่ต้องทำอย่างเร่งรีบ พอรับประทานเสร็จ แมนลี่ก็เทียมม้าสีน้ำตาลคู่ นั้นเข้ากับเกวียนบรรทุกไม้ แล้วลอร่าก็อยู่คนเดียวตลอดทั้งวัน

มันควรจะเป็นวันที่ต้องทำงานยุ่ง เพราะยังมีอะไรอีกมากที่จะต้องทำ เพื่อจะจัดบ้านเล็กหลังใหม่นี้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ก่อนจะลงมือทำงาน ลอร่าก็สำรวจดูบ้านช่องทั้งหมดอีกครั้งหนึ่งด้วยความภาคภูมิใจที่ได้เป็นเจ้าของ

ห้องครัว ห้องรับประทานอาหาร และห้องนั่งเล่นนั้น เป็นห้องเดียวกัน แต่ว่าจัดแบ่งเป็นสัดส่วน จัดเครื่องเรือน ตกแต่งด้วยความเฉลียวฉลาดจึงเหมาะสม กะทัดรัด ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่

ประตูหน้าเรือนตรงมุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือของห้องข้างหน้าเปิดออกไปหน้าบ้าน ซึ่งมีทางเกวียนโค้งเข้ามาเป็นรูปเกือกม้า ถัดลงมาทางใต้ของประตูนั้น มีหน้าต่างเปิดออกไปสู่ทิศตะวันออก ซึ่งแดดในตอนเช้าสาดเข้ามา ตรงกลางฝาเรือนด้านทิศใต้มีหน้าต่างสว่างใสอีกบานหนึ่ง

โต๊ะมีปีกพับได้สองข้างตั้งอยู่ชิดฝาทางด้านตะวันตก

ตอนหนึ่งแก้มักขึ้นไว้ข้างหนึ่ง มีแก้อีตั่งไว้ข้างละตัว ฝาบุโต๊ะดา
หมากกรุกสีแดงสลักขาวของแม่ยังปูอยู่ อาหารเช้าที่รับประทาน
เหลือตั้งแต่ตอนเช้าตรู่ยังวางอยู่บนโต๊ะ ประตูที่อยู่ข้างโต๊ะอีก
ด้านหนึ่งเปิดเข้าไปในเพิงกันพายุ มีเตาอบของแอลแมนซ์กับ
หม้อและกระทะแขวนไว้ที่ข้างฝา และมีหน้าต่างบานหนึ่งกับ
ประตูด้านหลังที่เปิดออกไปทางทิศใต้

ถัดมุมข้างประตูที่จะเข้าไปในเพิง เป็นประตูห้องเตรียม
อาหาร ห้องเตรียมอาหารเยี่ยมยอดอะไรอย่างนี้! ลอรา
ปลื้มใจจนต้องยืนนิ่งอยู่ที่ประตูตั้งหลายนาที ห้องนี้แคบก็จริง
แต่กว้างขวาง ตรงปลายสุดเป็นหน้าต่างกว้างใหญ่เต็มผาด้านนั้น
ข้างนอกหน้าต่างมีต้นคอตต่อนวู้ดต้นเล็ก ๆ เห็นใบเขียวสด
พลิ้วไสวอยู่ในสายลมเวลาเช้า

ภายในซิดหน้าต่างบานนั้นมีไม้กระดานตอกติดไว้เป็นชั้น
กว้างใช้แทนโต๊ะ สูงได้ส่วน เหมาะสำหรับจะยืนทำงานอยู่ที่นั้น
บนผาด้านขวามีมีแผ่นไม้กระดานติดทาบไว้ตามความยาวของ
ห้อง ตอกตะปูไว้ให้แขวนอ่าง แขนวนผ้าเช็ดขาม ทัพพี และ
เครื่องใช้ในครัวอย่างอื่น

แต่ที่ผาด้านซ้ายมีมีชั้นเก็บของอย่างสวยงาม แมนลี่
ไปพบช่างไม้รุ่นเก่าโบราณเข้าคนหนึ่ง แม้จะแก่ชรา ซ้ำรุ่มง่าม
แต่ฝีมือยังดีดีมาก ห้องเตรียมอาหารนี้จึงเป็นความภูมิใจของเขา
และเป็นงานแห่งความรักของแมนลี่

ผาด้านนั้นมีชั้นยาวตลอดความยาวของห้อง ชั้นบนสุด
อยู่ห่างจากเพดานนิดเดียว จากนั้นลงมา ช่วงระหว่างชั้นก็
กว้างเข้าทุกที จนกระทั่งมีที่ตั้งเหยือกสูงๆ และถ้วยชามอื่นๆ
ข้างใต้ชั้นล่างสุดมีลิ้นชักเรียงเป็นแถว ทำอย่างประณีต ซัก

ได้คล้องราวกับตุลีนชั๊กที่ทำขายตามห้างใหญ่ๆ มีลีนชั๊กใหญ่กว้างสำหรับไว้ใส่ขนมปัง อีกลีนชั๊กหนึ่งใส่แป้งขาวไว้หึ่งถุง ลีนชั๊กเล็กใส่แป้งเกรแฮม อีกลีนชั๊กหนึ่งใส่ข้าวโพดป่น ลีนชั๊กใหญ่แต่ตันใส่ห่อของกระจุกกระจิก ยังมีอีกสองลีนชั๊ก ลีนชั๊กหนึ่งใส่น้ำตาลทรายขาวไว้เติม อีกลีนชั๊กหนึ่งใส่น้ำตาลทรายแดง และยังมีอีกลีนชั๊กหนึ่งใส่ของขั้วญแต่งงานของแอลแมนโซ คือ มีด ส้อม ช้อนเงิน ซึ่งลอร่าภาคภูมิใจนักหนา ช่างได้ลีนชั๊กเหล่านี้มีที่วางถึงพื้น วางโถหินใส่ขนมกรอบ โถใส่ขนมโดนัท และโถใส่น้ำมันหมู ที่มีโถงหินสำหรับทำเนยตั้งอยู่ด้วย โถงนี้ดูใหญ่มากเมื่อนึกถึงว่ามีวัวอยู่ตัวเดียวที่จะให้นมมาทำเนย คือนางวัวตัวเล็กสีน้ำตาลอ่อนที่พอให้มาเป็นของขั้วญแต่งงาน แต่ว่าต่อไปก็คงจะมีอีก เมื่อวัวของแอลแมนโซมีลูกอ่อน

ตรงกลางห้องเตรียมอาหารนี้ มีบานประตูติดทาบอยู่บนพื้นห้องไว้เปิดลงไปในห้องใต้ดิน

ถัดมุมข้างประตูห้องข้างหน้า เป็นประตูที่เปิดเข้าไปในห้องนอน บนฝาผนังในห้องนั้น ทางด้านปลายเตียงมีหิ้งสูงสำหรับไว้ห่มวก มีม่านห้อยจากขอบหิ้งชั้นบนลงมาจนจรดพื้น ที่ฝาห้องข้างหลังม่านมีตะขอสำหรับแขวนเสื้อผ้า มีพรมผืนหนึ่งปูอยู่กลางห้องนอนนี้!

พื้นห้องปูกระดานไม้สน ทั้งห้องข้างหน้าและห้องเตรียมอาหารก็เหมือนกัน ไม้สีเหลืองสดสะอาด ฝาทั้งบ้านฉาบปูนไว้ขาวจืดๆ ไม้สนที่เป็นส่วนประกอบฝาผนังก็เรียบสิ้นราวกับตัวน ทาน้ำมันชักเงาเป็นมันวับสีไม้ตามธรรมชาติ

เป็นบ้านเล็ก ๆ ที่สว่างสดใส บ้านนี้เป็นบ้านของเราทั้งสองคนจริง ๆ ลอร่าคิด มันเป็นบ้านของแมนส์กับเธอสองคน

เท่านั้น

บ้านนี้สร้างขึ้นในที่ดินแปลงที่จับจองเอาไว้ปลูกต้นไม้ใหญ่ มีความหวังอยู่ว่า ต่อไปต้นไม้ใหญ่จะขึ้นเต็ม แม่นลึกับลอรา นึกเห็นภาพล่องหน้าไว้แล้วว่า บ้านนี้จะอยู่กลางดงต้นคอตต้อน-วู้ด ต้นเอล์ม และต้นเมเปิ้ลอันสวยงามร่มรื่น ซึ่งตอนนี้ได้ปลูกเอาไว้แล้วตามริมทาง ต้นไม้ต้นเล็กๆ อันเป็นความหวังนี้ ขึ้นงามอยู่ในที่ครึ่งวงกลมซึ่งมีทางเกวียนตัดอ้อมเข้ามาถึงหน้าเรือน มันโปกสะบัดกิ่งใบยวบยาบอยู่ทั้งสองข้างเรือนและทางหลังบ้านด้วย อ้อ...แน่ที่เดียว ถ้าดูแลบำรุงรักษามันดีๆ ไม่ซ้ามันก็จะให้ร่มเงา มันจะกำบังบ้านเล็กหลังนี้ให้พ้นจากความร้อนระอุในฤดูร้อน จะกันความหนาวในฤดูหนาว และยังจะกันลมพายุที่พัดอู้อู้อยู่เสมอด้วย! แต่ลอราไม่อาจจะยืนไกลฝันหวานมองดูต้นคอตต้อนวู้ดพลิ้วไสวนี้อยู่ได้นานๆ ยังมีงานที่จะต้องทำอีก เธอรีบเก็บโต๊ะอาหารอย่างรวดเร็ว มันอยู่ห่างจากห้องเตรียมอาหารเพียงก้าวเดียวเท่านั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างก็จัดตั้งอยู่บนหิ้งตามที่มันควรจะอยู่แล้ว เธอเอาถ้วยชามที่ยังไม่ได้ล้างตั้งซ้อนๆ ไว้ในอ่างล้างชามที่บนโต๊ะทำครัวริมหน้าต่าง กาน้ำร้อนอยู่บนเตาพร้อมแล้ว ไม่ซ้ามทุกสิ่งทุกอย่างก็สะอาด เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ปิดประตูห้องเตรียมอาหารได้

ต่อจากนั้นลอราก็ขัดเตาด้วยเศษผ้าสักหลาด แล้วกวาดพื้น ปลดปีกโต๊ะพับลงแล้วเอาผ้าปูโต๊ะสีแดงสดสะอาดคลุมไว้ ฉะนั้นมีขอบสวยงาม ทำให้โต๊ะเป็นเครื่องประดับอันเหมาะสมสำหรับห้องหน้าบ้าน ไม่ว่าจะป็นห้องหน้าบ้านของผู้ใดทั้งนั้น ตรงมุมห้อง ระหว่างหน้าต่างด้านตะวันออกกับหน้าต่าง

ด้านทิศใต้ มีโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง มีเก้าอี้ทำแขนนั่งสบาย ๆ ตั้งอยู่ข้างหนึ่ง และมีเก้าอี้โยกตัวย่อม ๆ ตั้งอยู่อีกข้างหนึ่งของโต๊ะตัวนั้น มีโคมแก้วห้อยจากเพดานลงมา ตรงกลางโคมนั้นมีระย้าแก้วห้อยกรังกริ่งแวววาว ที่ตรงนั้นนับว่าเป็นห้องรับแขก และเมื่อเอาหนังสือของสกอตต์^๑ กับหนังสือโคลงของเทนนิสันไปวางไว้บนหิ้ง ทุกอย่างก็สมบูรณ์ แต่ว่าลอว์จะต้องปลูกต้นเจอเรเนียมใส่กระป๋องนำมาตั้งไว้ที่ขอบหน้าต่างให้ได้ในเร็ว ๆ นี้ แล้วห้องนั้นก็สวยงามจริง ๆ

แต่หน้าต่างกระจกนั้นจะต้องล้างต้องเช็ด มันยังเปื้อนน้ำปฐุขาวและสีเมื่อตอนที่สร้างบ้านอยู่ ลอว์ก็เกลียดการล้างหน้าต่างเสียจริงๆ!

พอถึงตอนนี้ พอตีได้ยินเสียงเคาะบานประตูที่กรุด้วยมุ้งลวด แอ็ตตีผู้หญิงรับจ้างทำงานจากบ้านนาที่อยู่ติดกันมายืนอยู่ที่นั่น แมนลี่แวะไปหาเมื่อตอนที่เขาขับเกวียนจะไปนวดข้าว เขาบอกให้แอ็ตตีมาล้างหน้าต่างถ้ามีเวลาว่าง!

ดังนั้น แอ็ตตีจึงล้างหน้าต่าง ขณะที่ลอว์จัดห้องนอน รื้อข้าวของออกจากหีบของเธอ หมวกของเธออยู่บนหิ้งแล้ว เลื่อแต่งงานก็แขวนอยู่ที่ตะขอข้างหลังม่าน

มีเสื้อสองสามตัวที่จะต้องเอาออกมาแขวน เสื้อแพรสีน้ำตาลอ่อนริ้วดำ กับเสื้อผ้าปอบลินสีน้ำตาลที่เธอเย็บเอง เธอสวมหลายครั้งแล้ว แต่ยังสวยอยู่ มีเสื้อผ้าปานสีชมพูดอกสีฟ้าอีกตัวหนึ่ง อากาศคงจะไม่ร้อนไปอีกเท่าไรแล้ว เห็นจะได้สวมอีกสักครั้งสองครั้งเท่านั้นในปีนี้ เธอยังมีเสื้อผ้าดิบ

^๑ Sir Walter Scott (๑๗๗๑-๑๘๓๒) กวี นักเขียนนวนิยายชาวสกอต

ลีเทลาสำหรับใส่ทำงาน ไวน์ลัดเปลี่ยนกับตัวสีน้ำเงินที่กำลังสวมอยู่ขณะนี้

เสื้อโค้ตตัดเมื่อฤดูหนาวปีที่แล้วยังสวยอยู่มาก แขนวน้อยที่ตะขอ เคียงคู่กับเสื้อโอเวอร์โค้ตของแมนลี่ มันยังจะใช้ได้ดีในฤดูหนาวที่จะมาถึงนี้ เธอไม่อยากจะให้แมนลี่ต้องสิ้นเปลืองเพราะเธอในระยะต้นๆอย่างนี้ เธออยากจะช่วยเขาพิสูจน์ว่าการทำอะไรที่ถ้านั้นก็ดีพอๆกับงานอาชีพประเภทอื่นๆ นี่เป็นบ้านเล็กที่สวยงามน่ารักน่าอยู่ ดีกว่าบ้านริมถนนที่อยู่ในเมืองเป็นไหนๆ

โอโย...เธอซักจะเชื่อเสียแล้วว่า แมนลี่คิดถูก แล้วเธอก็ยิ้มขณะที่พูดกับตัวเองว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ล้วนสมดุลกันทั้งนั้น”

แมนลี่กลับบ้านค่ำ เพราะคนหมวดข้าวจะต้องทำงานตลอดเวลาที่มีแสงสว่างพอมองเห็นได้ เมื่อเขาเข้ามาในบ้านหลังจากที่ทำงานประจำวันในโรงนาเสร็จ อาหารมื้อเย็นก็วางอยู่บนโต๊ะเรียบร้อยคอยอยู่แล้ว ขณะที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ด้วยกัน เขาบอกลอร่าว่า พรุ่งนี้คนหมวดข้าวจะมาที่นี่ และจะรับประทานอาหารกลางวันด้วย

มันจะเป็นอาหารกลางวันเลี้ยงแขกมื้อแรกในบ้านใหม่ เธอจะต้องทำอาหารเลี้ยงคนที่มาช่วยหมวดข้าว! แมนลี่อยากจะทำให้กำลังใจเธอ เขาจึงพูดว่า “คุณต้องทำได้ดีแน่ ไม่มีใครทำอะไรเป็นมาตั้งแต่เกิดหรอก”

ลอร่าเป็นเด็กหนักบุกเบิกมากกว่าเป็นลูกชานา เธอเคยแต่อพยพย้ายไปอยู่ที่นั่นที่นี้เรื่อยมา ยังไม่ทันจะได้ตั้งหลักมีบ้านไว้บ้านนาที่ใหญโต ดังนั้น เมื่อเธอจะต้องทำอาหารตาม

ลำพังคนเดียวเลี้ยงคนจำนวนมากเช่นพวกที่มาช่วยนวดข้าว
อย่างนี้ก็ชักจะหวั่นวิตก แต่ในเมื่อเธอเป็นภรรยาชาวนา งาน
อย่างนี้ก็ย่อมจะต้องทำเป็นของธรรมดา

ดังนั้น ในตอนเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เธอเริ่มกะการเตรียม
อาหารกลางวัน เธอได้ขนมปังมาจากบ้านแม่แล้ว ถ้าทำ
ขนมปังแบ่งข้าวโพดร้อน ๆ ขึ้นเพิ่มเติมอีก ก็จะมีขนมปัง
มากมายเหลือหลาย มีเนื้อหมูกับมันฝรั่งอยู่ เธอเอาถั่วเนวี่
แช่น้ำไว้ตั้งแต่เมื่อตอนกลางคืน ที่ในสวนมีต้นปายแพลันด์
เธอจะทำขนมปายขึ้นสักสองอัน เช้าวันนี้ดูเวลาช่างล่วงไปเร็ว
เหลือเกิน แต่เมื่อพวกผู้ชายเข้ามาในเรือนตอนเที่ยง อาหาร
ก็วางอยู่บนโต๊ะพร้อมสรรพ

โต๊ะตั้งอยู่กลางห้อง ยกปีกขึ้นทางทั้งสองข้างเพื่อให้กว้าง
ยาวเต็มที่ แต่ถึงอย่างนั้นพวกผู้ชายอีกหลายคนยังต้องคอย
ให้พวกชุดแรกมารับประทานอิมเสียก่อนจึงจะเข้าไปนั่งแทนที่
ทุกคนหิวมาก แต่อาหารมีเหลือเพื่อ รู้สึกว่าถั่วจะเป็นอะไร
ไปสักอย่าง เพราะไม่มีแม่คอยคุม ลอราต์้มถั่วไม่หนานพอ มัน
เลยกระด้างไป และเมื่อมาถึงขนมปาย...มิสเตอร์เปอร์รี่
เพื่อนบ้านของพ่อแม่ออราลงมือชิมก่อนใคร ๆ หมด แล้วเขา
ก็ดึงแผ่นแบ่งที่ปิดอยู่ข้างนอกออก เอ้อมมือไปหยิบโกนน้ำตาล
ตักน้ำตาลโรยลงไปบนไส้ขนมปายจนหนา และพูดว่า “นี่...นี่
ทำวิธีนี้ละผมชอบ ไม่ใส่น้ำตาลในขนมปายอย่างนี้ละดี ใคร
ชอบหวานมากหวานน้อยแค่ไหนก็ใส่น้ำตาลเอาเองตามใจชอบ
จะได้ไม่ต้องเกรงใจแม่ครัว”

มิสเตอร์เปอร์รี่ทำให้การรับประทานอาหารมื้อนั้นสนุกสนาน
เบิกบาน เขาเล่าเรื่องต่าง ๆ ตั้งแต่ครั้งที่เขายังเป็นเด็กอยู่ที่

เพนซิลเวเนีย เขาเล่าว่า คุณแม่ของเขานั้น เวลาทำซูปลั้ว มักจะเอาถั่วต้มใส่ลงในหม้อน้ำ หม้อนั้นใบใหญ่มาก พอรับประทานน้ำซูปลั้วนั้นก็กับขนมปังจุ่มแล้ว ทุกคนก็จะ ถอดเสื้อนอกออก แล้วเอามือลงไปควานหาถั่วคนละเม็ด ทุกคนหัวเราะและคุยกันอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง แต่ลอร่า รู้สึกอายนะและเสียใจเป็นอันมาก เรื่องถั่วและเรื่องขนมพายที่เธอ ลืมใส่น้ำตาล เธอรีบร้อนมากเมื่อตอนทำขนม แต่ทำไมเธอ จึงบ้าเป๋อถึงเพียงนี้ พายแพลันด์ที่ใช้ทำไส้ขนมนั้นเปรี้ยวจัด เมื่อลิ้มรสเป็นครั้งแรกคงจะร้ายกาจจริงๆ

ได้ข่าวสาส์นเพียงเอเคอร์ละสิบกระสอบเท่านั้นเอง และ ขายได้กระสอบละห้าสิบเซ็นต์ ไม่ได้ผลมากนัก เพราะอากาศ แห้งแล้งเกินไป และราคาข้าวก็ต่ำ แต่ข้าวโอ๊ตนั้นได้ผล พอสมควร ได้พอเลี้ยงม้าและยังมีเหลืออีกบ้าง มีหญ้าแห้ง กองใหญ่ๆ หลายกอง มากพอสำหรับเลี้ยงม้าและวัว และ ยังมีเหลือไว้ขายได้อีก

แมนลึ่ราเร่งเบิกบานและคิดจะการสำหรับปีหน้าต่อไป อีกแล้ว เขารีบร้อนเป็นอย่างยิ่ง อยากจะลงมือไถนาสำหรับ ฤดูใบไม้ร่วงนี้ และจะเบิกที่ดินใหม่อีก เพราะตั้งใจว่าปีหน้า จะต้องมียี่นาไว้หว่านข้าวเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว หรือมากกว่านั้นถ้า ทำได้ พันธุ์ข้าวสาส์นที่จะเอาไว้หว่านก็เก็บไว้ในเพิงที่กลางนา เพราะไม่มีโรงนาที่มิดชิดในที่ดินแปลงที่ปลูกต้นไม้ใหญ่นี้ ข้าวสาส์นที่เหลือก็ขายหมด

ตอนนี้เป็นตอนที่มั่งงานยุ่งและมีความสุขมาก แมนลึ่ ออกไปไถนาตั้งแต่เช้าตรู่ ส่วนลอร่าก็ทำงานยุ่งตลอดวัน ทำ

กับข้าว ทำขนมปัง ทำเนย กวาดบ้าน ซักรีด และปะชุน
เสื้อผ้า งานซักรีดเป็นงานหนักหน่อยสำหรับเธอ เธอร่างเล็ก
แบบบาง แต่มือและข้อมือของเธอนั้นแข็งแรง จึงทำงาน
สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ตอนบ่ายๆ เธอมักจะเปลี่ยนเสื้อผ้า
สวมชุดที่สะอาด แล้วไปนั่งที่ห้องรับแขก คือตรงมุมหนึ่ง
ของห้องข้างหน้า เย็บผ้า หรือถักถุงเท้าให้แมนลี่

ในวันอาทิตย์ ทั้งสองจะนั่งรถม้าไปเที่ยว ขณะที่ม้า
วิ่งเหยาะๆไปตามทางเกวียนในทุ่งกว้าง ลอร่ากับแมนลี่จะร้อง
เพลงเก่าๆที่เคยไปหัดร้องมาด้วยกันที่โรงเรียนสอนร้องเพลง
เพลงที่ทั้งสองคนชอบมากคือเพลง “อย่าทิ้งไรรู้ณาเลยหนาพ่อคุณ”

“พูดกันถึงเมืองแรในออสเตรเลีย
สมบัติในเมืองคือทองคำเหลืองอร่าม
แต่ อ้า! ทองคำก็มี อยู่ที่ในฟาร์ม
เพียงแต่ขุดขึ้นมา ก็ได้ทองคำงามๆ

(สร้อย)

“อย่ารีบร้อนไปไหนเลย!
อย่ารีบร้อนไปไหน!
ลองเสียงอยู่กับนากับไร่
อยู่ต่อๆ ไปอีกสักหน่อย
อย่ารีบร้อนไปไหนเลยหนาพ่อคุณ!”

แล้วลอร่าก็นึกถึงข้าวสาลีสีเหลืองเป็นทองที่กองเก็บไว้
ในเพิงกลางนา แล้วเธอก็จะรู้สึกปลาบปลื้มใจ

การนั่งรถไปเที่ยววันนั้น ตอนนั้นไปไม่ได้ไกลๆ เสียแล้ว เพราะงานไถนาเป็นงานที่หนักมากสำหรับสก็๊ปและบาร์นัม ซึ่งสวยงามและมีฝีเท้าเร็ว เหมาะแต่ละลารถนั่งเท่านั้น

แมนลึบ่นว่า ตัวมันไม่ใหญ่โตล่ำสันพอจะทำงานบุกเบิกที่ดินใหม่ ๆ แล้ววันหนึ่งเมื่อเขากลับมาจากในเมืองก็มีม้าขนาดใหญ่สองตัวผูกเดินตามมาทางท้ายเกวียน มันลากไถขนาดใหญ่หิวมาสำหรับบุกเบิกดินเหนียวปนรากหญ้ามาด้วย แมนลึบอกว่า ต่อไปนี้เขาจะเทียมม้าทั้งสี่ตัวเข้ากับไถคันใหญ่นั้น แล้วจะบุกเบิกดินเหนียวสำหรับเอาไว้ปลูกพืชในปีหน้า โดยไม่ยากลำบากเลย ม้าสองตัวที่ได้มาใหม่นี้ เขาซื้อได้ในราคาถูกมาก เพราะเจ้าของรีบร้อนขาย ด้วยเหตุที่จะรีบอพยพไป จึงขายทั้งบ้านช่องไร่เนาให้กับชายผู้หนึ่งซึ่งเพิ่งมาจากภาคตะวันออก แล้วก็ไปทางตะวันตกไกลออกไปอีก เพื่อจะไปจับจองที่ดินที่ยังพอจะหาได้อีกสักแปลง

ไถคันใหญ่ชิ้นราคาห้าสิบลบาทห้าเหรียญ แต่แมนลึซ้ราคาเงินไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น แล้วทำสัญญาซื้อเชื่อเอาไว้ ปีหน้าจึงจะชำระเงินอีกครั้งหนึ่ง ไถคันนี้จะขุดดินเป็นแนวกว้างถึงสิบหกนิ้ว ในที่ดินที่เป็นดินเหนียวปนรากหญ้าทั้งแข็งทั้งเหนียว มันจะไถนาให้แมนลึได้เพิ่มขึ้นอีกมากมายหลายเอเคอร์ ที่นาที่ได้เพิ่มขึ้นอีกเป็นพิเศษนี้ก็จะได้ผลคุ้มราคาตัวของมัน และแมนลึจะได้นั่งไปบนไถ แทนที่จะต้องเดินถือคันไถไปเป็นแนวแคบๆ

หลังจากนั้น ในตอนเช้ารุ่งขึ้น ลอว์เอาออกไปช่วยแมนลึเทียมม้าทั้งสี่ตัวเข้ากับไถคันใหญ่หิวมาชิ้นนั้น เธอเองก็หัดบังคับม้าและหัดถือคันไถด้วย บางครั้งเธอไถไปในทุ่งนาหลายๆ รอบ

และคิดว่าน่าสนุกมาก

ต่อมาไม่ช้า แมนลี้ก็เข้าไปในเมืองอีก ขากลับมีลูกม้าตัวเล็กสีเทาเหมือนสีเหล็กล่ำมาข้างหลังเกวียน เขาบอกกับลอว์ว่า “นี่ยังไง คุณจะได้มีอะไรไว้เป็นเพื่อนเล่น แล้วที่นี้อย่ามาบ่นให้ผมได้ยินอีกนะ ที่ว่าคุณพ่อคุณไม่ยอมมาให้หัดขี่ม้านะ เจ้าตัวนี้เรียบริ่อยดี มันคงจะไม่ทำให้คุณเจ็บหรอก”

ลอว์ามองดูลูกม้าแล้วรักมันทันที “ฉันจะเรียกมันว่าทริกซี่” เธอพูด เข้ามันลี้ก และเขาก็เบนหน้าเอ็นดู หัวลี้กจุมุกต่างเป็นจุด ๆ สวยทีเดียว หูแหลมตั้งชัน ดุมันกระฉับกระเฉง ระวังระไวเหมือนคอยฟังอะไรอยู่ นัยน์ตาใหญ่ ๆ ว่องไวและท่าทางเรียบริ่อย แผงคอและหางทั้งยาว ทั้งดกหนา คำวันนั้นพอรับประทานอาหารมื้อเย็นเสร็จ ลอว์าก็เลือกอ่านจากคำอธิบายและรูปในหนังสือแค็ตตาล็อกของห้างสรรพสินค้ามอนต์โกเมอรี่วอร์ด แล้วเขียนใบสั่งให้เขาส่งมาที่เยวเมล์แรกที่จะส่งของมายังเมืองใหม่นี้ เธอกระวนกระวายคอยอยู่ว่าเมื่อไหร่อ่านจะมาถึงเสียที จนจะรอแทบไม่ไหว แต่เธอก็ทำให้เวลาสองอาทิตย์ที่รอคอยอยู่นั้นสั้นเข้า ด้วยการไปผูกมิตรกับทริกซี่ไว้พลาง ๆ ก่อน อ่านที่ได้มาเป็นหนังสือสั้น ๆ สวยงามมาก สีน้ำตาลอ่อน เย็บเป็นตะเข็บมิลวดลายหยาบ ขลิบริมด้วยนิกเกิล

“เอาละที่นี้” แมนลี้พูด “ผมจะใส่อ่านให้ทริกซี่ แล้วคุณก็ฝึกไปพร้อม ๆ กับมัน ผมเชื่อว่ามันจะสุขภาพเรียบริ่อยดี ถึงจะไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อนเลยอย่างนี้ก็ตาม แต่ทางที่ดีคุณควรจะจูงมันไปทางทุ่งนาที่ไถไว้แล้ว มันเดินลำบากจะได้ไม่กระโดดโลดเต้น แล้วดินก็นุ่มหน่อยด้วย พลาดพลังลงมา

จะได้ไม่เจ็บมาก” ดังนั้นเมื่อลอราขึ้นไปนั่งบนอาน เท้าซ้ายสอดเข้าไปอยู่ในโกลนหนึ่ง เข้าขาคร่อมหัวอานขึ้นไปแล้ว แมนลี้ก็ปล่อยมือจากสายบังเหียน แล้วลอรากับทริกซี่ก็ออกเดินไปด้วยกัน ไปยังที่ที่ไถพลิกดินขึ้นมาแล้ว ทริกซี่น่ารักมาก และพยายามอย่างดีที่สุดที่จะเอาใจลอรา ทั้งๆที่กลัวกระโปรงของเธอที่ปลิวสะบัดเพราะแรงลม ลอราไม่ตก แล้วเธอก็หัดขี่ม้าไปกับทริกซี่ทุกวัน

วันเวลาผ่านไปถึงปลายฤดูใบไม้ร่วง ตอนกลางคืนมีน้ำค้างแข็ง อีกไม่ช้าพื้นแผ่นดินก็จะจับแข็ง การหักร่างพลิกแผ่นดินขึ้นใหม่อีกทำสิบเอเคอร์นั้นเกือบจะเสร็จอยู่แล้ว ตอนนี้ไม่มีการนั่งรถเที่ยวเล่นในตอนบ่ายวันอาทิตย์อีก เพราะลี้กับบาร์นัมทำงานหนัก จึงไม่ควรจะเอามันมาลากรถเล่น มันควรจะได้พักผ่อนเต็มวัน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเปลี่ยนเป็นขี่ม้าไปเที่ยวเล่นไกลๆแทนนั่งรถ เพราะแมนลี้ก็มีลูกม้าของตัวเองหนึ่ง ผูกบังเหียนได้แล้ว ชื่อฟลาย เมื่อฟลายกับทริกซี่ไม่มีการงานอะไรจะต้องทำ มันจึงเต็มใจพร้อมที่จะให้ขี่ไปเที่ยวเล่นได้เสมอ ลอรากับทริกซี่หัดวิ่งเหยาะและวิ่งเรียบหัดกระโดดระยะสั้นๆ จากข้างถนนข้ามรอยล้อเกวียนไปยังเกาะกลางถนนที่หญ้าขึ้นเขียว แล้วกระโดดแผ่ลิ้นอีกทีหนึ่งข้ามรอยเกวียนอีกข้างหนึ่ง ทริกซี่กระโดดเบาๆด้วยเท้าอันเล็กของมัน เบาหิวจนไม่รู้สึกระเทือนเลย

วันหนึ่ง ขณะที่ทริกซี่กระโดดแผ่ลิ้นๆไปตามถนน แมนลี้

พูดว่า “เอ! ทริกซ์นี่กระโดดได้ระยะสั้นๆ ก็จริง แต่ไวดีนะ
แต่ว่าฟลายวิ่งเร็วกว่า” แล้วฟลายก็ออกวิ่ง ลอว์ก็มัวตัวลงจนต่ำ
อยู่บนคอของทริกซ์ และมันด้วยแล้วแล้วร้องตะโกนคล้ายกับ
เสียงของพวกควาบอยอย่างที่สุด ทริกซ์เผลนพรวดไปราวกับ
สายฟ้าแลบ ทั้งฟลายไว้เบื้องหลัง ลอว์รั้งมันให้หยุด แล้ว
นั่งหอบหายใจแทบไม่ทันอยู่จนกระทั่งแมนลี่ตามมาถึง แต่เมื่อ
แมนลี่ค้ำหน้า เธอผ่านออกไปโดยไม่บอกกล่าวเขาก่อน เธอ
ก็พูดอย่างวางใจและร่าเริงว่า “โอ๊ย ทริกซ์มันบอกว่ามีเวลา
เหลือหลาย”

หลังจากนั้นทริกซ์ก็พิสูจน์ให้เห็นหลายครั้งหลายหนว่า
มันฝีเท้าเร็วกว่าฟลาย ลอว์ซี่มัววิ่งตัดทุ่งกว้างวันละยี่สิบไมล์
บ่อยๆ ตอนก่อนรับประทานอาหารเช้า

ช่างเป็นอิสระเสรี สุขกายสบายใจจริงๆ สำหรับคนสองคน
ที่เข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกัน และทำอะไรๆ ได้ตามใจชอบ

ที่จริงแล้ว บางครั้งบางครั้งลอว์ก็นึกถึงพืชผลที่เก็บเกี่ยว
ได้น้อย แล้วเธอก็จะคิดแล้วคิดอีก ครั้งหนึ่งเธอประหยัด
หัวหน้านมวัวไว้อย่างกระเบียดกระเสี๋ย แล้วทำเนยสดส่งเข้าไป
ขายในเมืองกระปุกหนึ่ง คิดว่าจะได้ช่วยเป็นค่าซื้อของแห้ง
ของซ้ำอื่นๆ ที่แมนลี่ต้องเข้าไปซื้อ พร้อมกับนั้นเธอยังฝาก
ไข่ไก่ไปขายด้วยห้าโหล เพราะไข่ฝูงเล็กๆ ที่คู่ย์เขี่ยอาหาร
กินเองอยู่รอบๆ โรงนา ที่กองฟาง และในทุ่งนานั้น ออกไข่
ให้มากพอดู

แต่แล้วแมนลี่ก็เอาเนยกลับมาบ้าน ไม่มีร้านไหนที่ใน
เมืองต้องการเนย ไม่ว่าจะขายถูกขายแพงเพียงไร และเขา
ขายไข่ไก่ได้เพียงโหลละห้าเซ็นต์เท่านั้น ลอว์ช่วยอะไรเขา

ไม่ได้เลยในวิธีนั้น แต่จะกลุ่มออกกลุ่มใจไปทำไม แมนลี้ยงไม่
เดือดร้อนอะไรเลย

พอไถดินเบิกทุ่งหญ้าเป็นที่นาแปลงใหม่เสร็จ แมนลี้
ก็มาทำโรงนาที่ข้างหลังบ้านซึ่งมีแต่โครงนั้นให้แน่นอนหาเตรียม
ไว้รับฤดูหนาว ให้เป็นโรงที่อบอุ่นสำหรับพวกสัตว์ เขาเอา
ฟ่อนหญ้าเรียงซ้อนกันแน่นอัดชิดกับโครงของโรงนาทั้งสี่ด้าน
แล้วเอาฟ่อนหญ้าแห้งที่มัดแน่นเป็นแท่งๆ ไว้ขึ้นไปวางเรียง
ซ้อนๆ กันไว้บนหลังคาคาด้วย ตรงชายคาหนาถึงสี่ฟุต ตรงส่วน
บนสุดของหลังคายังหนากว่านั้น เพื่อจะให้หลังคาเอียงลาด
มากๆ น้ำจะได้ไม่ขัง

แมนลี้ใช้มีดตัดฟางอันยาวตัดช่องโหว่สองช่องทะเล
กองฟางทางด้านทิศใต้ของโรงนาแล้วเขาก็ใส่กรอบหน้าต่าง
เข้าไปในช่องที่เจาะไว้นี้ทางด้านใน เขาบอกว่าต้องมีแสงสว่าง
สำหรับวัวกับม้าในเวลาที่เปิดประตูแล้ว

เมื่อทำโรงนาให้แน่นอนหาอุ่นสบายแล้ว ก็ถึงเวลาที่จะต้อง
ฆ่าสัตว์

แต่โอล ลาร์เซน เพื่อนบ้านที่อยู่ตรงข้ามฟากถนนฆ่าสัตว์
ของเขา ก่อน มิสเตอร์ลาร์เซนมักจะชอบมายืมข้าวของไปใช้
อยู่เสมอ จนกลายเป็นต้นเหตุให้แมนลี้กับลอว์มีความเห็น
ขัดแย้งกัน เพราะลอว์ว่าจิตใจที่เขาเอาเครื่องมือเครื่องใช้และ
เครื่องจักรไปทำหักเสียหายแล้วไม่คืน พอเธอเห็นแมนลี้ลี้
ไปทางด้านหลังโรงนาของโอล ลาร์เซน เพื่อจะไปเอาเครื่องจักร
ซึ่งควรจะอยู่ในโรงนาของเขาเอง เธอก็โกรธ แต่แมนลี้บอกว่า
เป็นเพื่อนบ้านกันก็ต้องเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันบ้าง

ดังนั้นเมื่อมิสเตอร์ลาร์เซนมาขอยืมถังใบใหญ่จะเอาไปใช้

เวลาถลกหนังหมูที่เขาจะฆ่า เธอจึงอนุญาตให้เขาเอาไป แมนลี่
เข้าไปในเมือง แต่เธอรู้ว่าถ้าเขาอยู่ เขาก็ต้องให้ยืมแน่ๆ

อีกไม่กี่นาที มีสเตอร์ลาร์เซนก็กลับมายืมหม้อต้มผ้าอีก
จะเอาไปต้มน้ำลวกหมู ไม่ซ้าก็กลับมาอีก มาขอยืมมัดแล่นเนื้อ
และอีกครู่หนึ่งต่อมาก็มาขอยืมหินลับมีด ลอว์ร่าทำหน้าถมึงทึง
เมื่อพูดกับตัวเองว่า ถ้าเขามาอีก และมาขอยืมหมูตัวอ้วน
ของเธอไปฆ่า เธอก็เห็นจะต้องให้เขาไป แต่ว่าเขามีหมูของเธอ
เองแล้ว

หลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้เอาเนื้อหมูมาให้อย่างที่เพื่อนบ้าน
ที่ดีมักจะทำกัน เขาไม่ให้เลยแม้แต่ชิ้นเดียว

อีกสองสามวันต่อมา แมนลี่ก็ฆ่าหมูตัวอ้วนของเขา แล้ว
ลอว์ร่าก็ได้ทำไส้กรอกเองเป็นครั้งแรก เธอทำหมูทับ และเคี้ยว
น้ำมันหมูอยู่ตามลำพังคนเดียว เนื้อสะโพก ไหล่ และซี่โครง
เธอเอาแช่น้ำแข็งไว้ในเพิงกันพายุ ส่วนหมูสามชั้นนั้นหมักเกลือ
ไว้ในถังใบเล็ก

ลอว์ร่าพบว่า ทำงานคนเดียววันนี้ช่างแตกต่างกับช่วยแม่ทำ
เป็นอันมาก แต่มันก็เป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของเธอ และเธอ
จะต้องทำให้ได้ แม้ว่าจะเกลียดกลิ่นน้ำมันร้อนๆเยียนๆ และ
การที่เห็นเนื้อหมูสดๆมากมายทำให้เอือม เบื่ออาหาร ไม่อยาก
รับประทานอาหารอะไรเลย

ตอนนี้เองที่ผู้จัดการโรงเรียนสามารถจ่ายค่าจ้างเดือน
สุดท้ายที่ลอว์ร่าไปสอนหนังสือให้ได้ เงินจำนวนนี้ทำให้ลอว์ร่า
รู้สึกว่ามีอีกโช และเธอก็ตั้งต้นกะแผนการว่าจะใช้ทำอะไร
บ้าง แมนลี่บอกว่า ถ้าเธอซื้อลูกม้าตัวเล็กๆมาสักตัว ไม่ซ้า
พอมันโตขึ้น เธอก็จะขายได้เงินสองเท่า ดังนั้นทั้งสองคนจึง

ตัดสินใจว่าจะซื้อลูกม้า แล้วแมนลี้ก็ไปซื้อลูกม้าอายุสองขวบ มาตัวหนึ่ง สีน้ำตาลแดง มีที่ท่าว่าตัวจะโตและแข็งแรงดี

ลอร่าไม่คิดจะตั้งชื่อม้าตัวนี้ เพราะไม่ซึกก็จะต้องขาย มันไป จะตั้งชื่อให้มันทำไม แต่ก็ให้มันกินอยู่อย่างอึดหมิ่พื้มัน แปรงชนและดูแลปรนนิบัติมันเป็นอย่างดี เพื่อให้มันโตเร็วๆ และแข็งแรง

วันหนึ่งลมแรง แมนลี้เข้าไปในเมืองแต่เช้ามีด ทั้งลอร่า ไร่ตามลำพัง เธอชินกับการอยู่บ้านคนเดียวเสียแล้ว จึงไม่คิดอะไรเลย แต่วันนั้นลมพายุหนาวมาก หนาวเฉียบจนเธอ ไม่เปิดประตูหน้าต่าง เธอใส่กลอนไว้ตั้งแต่ตอนกลางคืน พอสายหน่อย ขณะที่ลอร่าทำงานบ้านยุ่งอยู่ เธอมองออกไป ทางหน้าต่าง เห็นคนกลุ่มหนึ่งขี่ม้าตัดทุ่งกว้างมาจากทิศ ตะวันออกเฉียงใต้ เธอนึกสงสัยว่าทำไมเขาจึงไม่มาตามถนน ขณะที่ใกล้เข้ามาก็เห็นว่ามียาคคนด้วยกันและเป็นอินเดียนแดง

ลอร่าเคยเห็นอินเดียนแดงบ่อยๆ จนไม่รู้สึกลัวแล้ว แต่วันนี้เธอสะดุ้ง ใจหายวาบ พวกนั้นตรงรี่มาที่บ้าน แล้ว พยายามจะเปิดประตูหน้าต่างโดยไม่เคาะประตูเรียกเสียก่อน ลอร่าดีใจที่เธอใส่กลอนประตูไว้ เธอยอมเข้าไปในห้องข้างหลัง รีบใส่กลอนประตูหลังเสียทันที

พวกอินเดียนแดงเดินอ้อมไปหลังบ้านแล้วพยายามจะ เปิดประตูหลัง พอแลเห็นลอร่าทางช่องหน้าต่างก็ทำท่าทาง บอกใบ้ให้เธอเปิดประตู และทำใบ้ให้รู้ว่าจะไม่ทำอันตราย แต่ ลอร่าสั่นศีรษะ บอกใบ้ให้ไปเสียให้พ้น ดูจากท่าทางอินเดียนแดง พวกนั้น เข้าใจว่าคงจะต้องการอะไรรับประทาน แต่ถึงอย่างไร ก็ไม่มีใครบอกได้ว่าเขาจะต้องการเพียงเท่านั้น เมื่อสามปีมานี้เอง

อินเดียนแดงเกือบจะทำสงครามอีกแล้วทางตะวันตก ห่างจาก
ที่นั่นไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ถึงตอนนี้ก็ยิ่งชู้คุกคามว่าจะทำ
อันตรายพวกคนงานที่ค่ายรถไฟอยู่บ่อยๆ

เธอไม่ยอมเปิดประตู แต่จับตามองดูพวกนั้นขณะที่เขา
พูดกัน เธอจับคำพูดไม่ได้ แต่พอจะเข้าใจ เธอจึงกลัว เขา
ยังไม่ลงมือทำอะไร แต่ทำไมถึงยังไม่ไป!

แทนที่จะไป เขากลับตรงรี่ไปที่โรงนา...อานอันใหม่เอี่ยม
ของเธออยู่ในนั้น และ...ทริกซ์ก็อยู่ในนั้น...ทริกซ์! ม้าของเธอ
เพื่อนรักของเธอ!

ลอร่ากลัว ในเรือนของเธอมีความปลอดภัยพอ เพราะ
อินเดียนแดงจะฟังประตูเข้ามาไม่ได้ง่าย ๆ แต่ตอนนี้ลอร่า
กำลังโกรธ และก็อย่างที่เคยเป็นเสมอมา พอโกรธก็หุนหัน
ไม่ทันยั้งคิด เธอเปิดประตูผางออกไป วิ่งตรงแนบไปที่โรงนา
เข้าไปยืนอยู่ที่ประตู ร้องทวาดให้พวกอินเดียนแดงออกไป
เจ้าคนหนึ่งกำลังลูบคลำอานอันสวยงามของเธอ อีกคนหนึ่ง
เข้าไปอยู่ในคอกของทริกซ์แล้ว ทริกซ์ก็ล้วยเต็มที มันไม่ชอบ
คนแปลกหน้าอยู่แล้ว มันจึงกระซอกเชือกที่ล่ามมันอยู่ และ
ตัวสั่นตึก ๆ

อินเดียนแดงอีกสามคนกำลังสำรวจตรวจตราดูอานของ
แมนลี่และเครื่องเทียมลากรถม้าซึ่งขลิบด้วยนิกเกิลเป็นมันวับ
แต่แล้วทุกคนก็มายืนล้อมอยู่รอบตัวลอร่าที่หน้าประตู เธอ
ส่งเสียงทวาดกราดเกรี้ยวและกระต๊อบเท้า คีระของเธอไม่ได้
สวมหมวก ผมเปียสีน้ำตาลหลุดล้วยปลิวกระจายกระจายอยู่ใน
สายลม นัยน์ตากลายเป็นสีม่วง ลูกวาวเป็นไฟอย่างที่เคยเป็น
เสมอเวลาที่โกรธจัดหรือตื่นตื่นมาก ๆ

อินเดียนแดงจ้องดูอยู่เป็นครู่ แล้วเจ้าคนหนึ่งก็คำราม
อะโรออกมาคำหนึ่งอย่างไม่เป็นภาษา แล้วเอามือวางลงบน
แขนของลอร่า เร็วราวกับสายฟ้าแลบ เธอตบหน้าเขาขาดหนึ่ง
แรงสุดกำลัง

มันทำให้เขาโกรธและรีเข้าหาเธอ แต่อินเดียนแดง
คนอื่นๆ หัวเราะ และเจ้าคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็นหัวหน้า
ห้ามไว้ แล้วเขาก็ชี้ตัวเขาเอง ชี้ม้าของเขา และโบกแขน
ไปทางตะวันตก พูดว่า “ยู-ไป-กะ-โอ-โหมม ไปเป็นเมีย”

ลอร่าลั่นศีรษะ กระตืบเท้าอีก ชี้มือให้ทุกคนไปขึ้นม้า
ไปเสีย บอกว่าให้ไปให้พ้น

แล้วเจ้าพวกนั้นก็ไป ชี้ม้าเล็กๆที่ไม่มีอานควบไป

แต่ขณะที่ไป เจ้าหัวหน้ายังหันกลับมาองดูลอร่า เธอ
ยังยืนอยู่ที่นั่น ลมพัดกระปรองของเธอสะบัดอยู่รอบตัว ผม
ก็ปลิวกระจัดกระจาย เธอยังยืนมองดูจนเขาตัดข้ามทุ่งกว้าง
ไปทางตะวันตก

ห่านป่าบินไปทางทิศใต้ พอตกสาย ท้องฟ้าก็เต็มไปด้วย
ห่าน บินไปเป็นฝูงๆ เป็นรูปตัววี จำฝูงร้องเรียกบริวารและ
บริวารก็ขานรับ จนกระทั่งโลกทั้งโลกแข็งแซ่ไปด้วยเสียงเรียก
และเสียงรับ แม้ในตอนค่ำคืนก็ยังได้ยินเสียงอยู่ เพราะมี
จำนวนมากมายเหลือเกิน มันบินนำหน้าความหนาวที่ไล่หล้ง
มาจากทางเหนือ บินมาไม่รู้จักจบจักสิ้น

ลอร่าชอบดูมันบินอยู่สูงลิบ ตัดกับท้องฟ้าสีน้ำเงิน ตัววี
ขนาดใหญ่และตัววีขนาดเล็ก มีหัวหน้าอยู่ตรงปลายแหลม
ของตัววี บริวารตามมาเป็นสองสายทางเบื้องหลัง เป็นรูปตัววี

ชัดเจนตรงแนว เธอชอบฟังเสียงร้อง ฮังค์ ฮังค์ ของมัน รู้สึก
วังเวงเปลี่ยวเปล่า แต่เป็นนิสรเสรี โดยเฉพาะในตอนกลางคืน
เวลาส่งด เสียงร้องของมันฝ่ามาในความมืด มันเรียกกัน
ร้องหากัน จนทำให้ลอร่าอยากมีปีกบิน เพื่อว่าจะได้ตามมันไป
เพราะทนเสียงเรียกร้องร่ำทันทันไม่ไหว

แมนลื้พูดว่า “คนโบราณเขาว่า ‘เมื่อท่านป้าร้องฮังค์ ฮังค์
อยู่สูงลิบ แปลว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสวยสดงดงาม’ แต่ผมว่า
จะต้องผจญกับฤดูหนาวที่ทารุณ ถ้าท่านมันบินสูงลิบและ
รีบร้อนอย่างนี้ ช้ำยังไม่ยอมหยุดพักที่ทะเลสาบ ไม่แวะหา
อาหารกิน ก็แปลว่ามันจะรีบหนีพายุไปให้พ้นๆ” ท่านป้ารีบร้อน
บินไปทางใต้อยู่อีกหลายวัน แล้วบ่ายวันหนึ่ง แสงแดดสว่างจ้า
ลมฟ้าอากาศสดเจียบ เมฆดำก็ปรากฏขึ้นมาเป็นสายอยู่ที่
ขอบฟ้าทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ลอยอยู่ต่ำๆ แต่แล้วก็
เคลื่อนที่ขึ้นไปอย่างรวดเร็ว สูงขึ้น สูงขึ้น จนกระทั่งบัง
ดวงอาทิตย์มืดหมดในทันที เสียงครวญครางของลมก็ตามมา
แล้วโลกทั้งโลกก็มีมืดมืดเพราะหิมะหมุนมาคว้างๆ

ลอร่าอยู่บ้านตามลำพัง เมื่อพายุมากระแทกมุมเรือน
ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือจนบ้านสะเทือนเอือกใหญ่ เธอ
วิ่งไปที่หน้าต่างทันที แต่เลยกระຈກหน้าต่างออกไปนั่นมีแต่
กำแพงสีขาว แมนลื้อยู่ในโรงนา และพอได้ยินเสียงหวีดหวิว
ของพายุ เขาก็มองออกไปทางช่องหน้าต่างเช่นเดียวกับลอร่า
ขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย แต่เขารีบให้อาหารม้าและวัวเพื่อสำหรับ
ตอนเย็นด้วย เขารีดนมวัวใส่ถังเล็กซึ่งใส่เกลือลงไปเล็กน้อย
แล้วปิดประตูโรงนาอย่างแน่นหนาด้วยความระมัดระวัง รีบ
ออกเดินกลับบ้าน พอพ้นชายคาโรงนาที่มุงด้วยหญ้าแห้ง

ตรงที่หน้าประตูนั้นเอง พายุหนักเต็มอัตราก็ปะทะตัวเขา รู้สึกเหมือนว่าพายุโหมมาจากทุกทิศทุกทางในขณะเดียวกัน ไม่ว่าจะหันหน้าไปทางไหนก็ปะทะกับลม เขารู้ทางดีว่าตัวบ้านอยู่ทางไหน แต่มองไม่เห็น เขามองอะไรไม่เห็นเลย นอกจากสีขาว ๆ มัว ๆ และรู้สึกหนาวจัดขึ้นทุกที หิมะนั้นละเอียดเป็นผงอย่างเบ้ง แต่แข็งเป็นน้ำแข็ง ปลิวเข้าไปในหูและตา เมื่อเขาหายใจเข้า เขาก็สำลัก หายใจไม่ออก หลังจากที่ก้าวเข้ามาได้เพียงสองสามก้าว เขาก็มองไม่เห็นโรงนาเสียแล้ว เขาอยู่คนเดียวในโลกสีขาวที่หม่นคว้างๆ

แมนส์บ้ายหน้าเดินตรงไปทางที่เขาคิดว่าถูกต้อง เขาก้าวเดินต่อไป แต่ไม่ซำก็ทราบว่าเขาเดินมาไกลพอที่จะถึงบ้านแล้ว แต่ยังไม่เห็นตัวบ้าน เขาก้าวเดินต่อไปอีกสองสามก้าวก็สะดุดเกวียนเก่าๆ ที่จอดทิ้งไว้ห่างจากบ้านไปทางทิศใต้เล็กน้อย ทั้งๆ ที่เขาระมัดระวังอย่างดีแล้ว ลมก็ยังพัดเขาให้หันเหไปทางทิศใต้จนได้ แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่ากำลังอยู่ที่ไหน ดังนั้นจึงบ้ายหน้าไปยังทิศทางที่ถูกต้องอีกครั้งแล้วออกเดิน แต่ก็อีกครั้งหนึ่งที่เขารู้ว่าเขาคงจะถึงบ้านแล้ว แต่ก็ยังไม่ถึง ถ้าเขางงเอาจริงๆ ก็อาจจะไม่พบบ้านจนแล้วจนรอด แล้วเดินเปะปะออกไปกลางทุ่งกว้างแล้วก็ตาย หรือไม่ก็อาจจะหนาวจนแข็งตายเสียก่อนที่พายุจะสงบทั้งๆ ที่อยู่ห่างจากบ้านเพียงไม่กี่ฟุต ถึงจะร้องตะโกนก็ไม่มีใครได้ยิน เพราะเสียงลมพายุกลบหมด เอาละ เขาจะลองเดินต่อไปอีกสักเล็กน้อย ยืนนิ่งอยู่ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด ดังนั้นจึงก้าวต่อไปอีกก้าว แล้วบ้ายหน้าของเขาก็ปิดเข้ากับอะไรเบาๆ เขายกมือขึ้นคลำก็พบมุมของสิ่งก่อสร้างอะไรสักอย่างหนึ่ง บ้าน! เขาเกือบจะเดินเฉียด

พลาดไปและมุ่งหน้าออกไปสู่พายุแล้ว

เขาเอามือเกาะฝาเรือน แล้วเดินไต่เลาะๆ มาตามข้างฝา จนถึงประตูด้านหลัง

เขาลิวหรือเข้ามาพร้อมกับลมพายุ ขณะที่เปิดประตู เข้ามายืนกะพริบตาถี่ๆ ให้หิมะออกจากเปลือกตา เขาเข้ามา อยู่ในความมอญุ่นภายใต้หลังคาบ้านซึ่งเกือบจะเดินเลยไปเสียแล้ว มือของเขายังหัวถึงนมอยู่ ในเวลาที่บุกบั่นฝ่าพายุมา เขาไม่ได้ ทำน้ำนมกระฉอกหกเลย เพราะมันจับตัวเป็นน้ำแข็งไปหมดแล้ว

พายุหิมะยังพัดกระหน่ำอย่างดุเดือดอยู่ถึงสามวันสามคืน ก่อนที่แมนลี่จะออกไปยังโรงนาอีก เขาไต่ไปตามฝาเรือนก่อน ตรงไปยังที่มีเชือกเส้นยาวผูกเอาไว้เป็นราวตากผ้าที่มุมเรือน เขาเอามือเกาะเชือกเส้นนั้นไต่ไปจนถึงหลังบ้าน ไปแก้ปลาย เชือกเส้นนั้นที่ตรงมุมเรือน แล้วเดินเลาะฝาผนังอ้อมมาที่ ประตู ผูกเชือกนั้นเข้ากับประตูแล้วเอาเชือกอีกเส้นหนึ่ง ซึ่งขึงไว้เป็นราวผึ่งผ้าที่ในเพิงกันลมมาต่อเข้าตรงปลายเชือก เส้นยาว แล้วค่อยๆ คลี่เชือกนั้นขณะที่เดินออกไป เขาไปถึง กองฟางก่อน แล้วถึงประตูโรงนา ผูกปลายเชือกไว้ที่นั่น แล้วเดินกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย หลังจากนั้นเขาก็ออกไป โรงนาเพื่อไปเลี้ยงดูสัตว์ได้วันละครั้ง

ขณะที่พายุตั้งหวิดหวิวและคำรามกึกก้องอยู่เบื้องนอก ลอว์กับแมนลี่อยู่ในบ้านทั้งสองคน ลอว์ติดไฟให้ค่อยๆ ร้อนๆ โดยใช้ถ่านหินที่เก็บไว้ในเพิงกันลม เธอทำอาหารจากของแห้ง ที่เก็บไว้ในห้องเตรียมอาหารและในห้องใต้ดิน เธอร้องเพลง ขณะที่ถักไหมพรมในตอนบ่ายๆ โดยมีเจ้าเซ็ปแก่กับนางแมว ตัวนั้นนอนเป็นเพื่อนอยู่บนพรมหน้าเตาหุงต้มอาหาร มีความ

อุณหภูมิสบายในบ้านเล็กที่ตั้งอยู่อย่างแน่นหนามั่นคงท่ามกลาง ลมฟ้าอากาศที่ดูเดือดรุนแรง

ตอนเย็นของวันที่สี่ ลมก็สงบ ความแรงที่หม่นมัวกว้างๆ นั้นหมดไป ลมเบาๆ พัดหิมะบางๆ ปลิวมาเรื่อยๆ กับพื้นดิน ทำให้เกิดกองหิมะเป็นทิวยาวๆ แน่นและแข็งทั่วไป ทั้งห้องทุ่ง ตรงระหว่างกลางเป็นร่องลึกเห็นพื้นดิน แดดส่องสว่างอีก แต่ เป็นแสงเรืองๆ เพราะมีหมอก พระอาทิตย์ทรงกลด เห็น เป็นเงาดวงอาทิตย์ถึงสองดวง และอากาศช่างหนาวจับใจเสีย จริงๆ! ลอร่ากับแมนลี่ออกไปนอกบ้าน ไปยืนมองดูทิวทัศน์ อันวิ้งว้างว่างเวง หูยังอื้อดังก้องๆ เพราะชินกับเสียงพายุที่อึกทึก ครึกโครม ความสดที่ตามมานั้นจึงยังสับสนอลหม่านชอบกล

“พายุคราวนี้ร้ายกาจมากนะ” แมนลี่พูด “เราคงจะได้ยิน ได้ฟังเรื่องราวๆ หลายเรื่องทีเดียว” ลอร่ามองดูควันที่ปลุ้งขึ้น จากปล่องไฟของมันตรงข้ามฟากถนน เธอไม่ได้เห็นควันไฟนี้ มาสามวันแล้ว เธอจึงพูดว่า “พวกการ์เซนคงจะเรียบร้อย สบายดี”

วันรุ่งขึ้น แมนลี่ขับรถเข้าไปในเมือง ไปหาซื้อเสบียงอีก เล็กน้อย และไปฟังข่าวคราวด้วย

บ้านช่องดูสว่างไสวเบิกบานเมื่อเขากลับมาแล้ว แสง สดท้ายของดวงอาทิตย์ในตอนเย็นส่องเข้ามาทางหน้าต่างด้าน ทิศใต้ ลอร่าเตรียมพร้อมที่จะช่วยถอดเสื้อคลุมให้ขณะที่เขากลับจากโรงนา ซึ่งเขาเอามาไปเข้าคอกและหาอาหารให้มันกิน เสียก่อนในตอนเย็นวันนั้น

แต่แมนลี่ชิมไปมาก เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว เขาก็เล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ลอร่าฟัง

ชายคนหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของตัวเมืองนี้ เข้าไปอยู่ในโรงนา แล้วติดพายุอย่างเดียวกับแมนลี่ เขาออกเดินจะกลับบ้านแล้ว หลงทางเดินเปะปะออกไปในทุ่งกว้าง พอพายุสงบก็มีคนไป พบว่าแข็งตายเสียแล้ว

เด็กสามคนกลับจากโรงเรียนแล้วหลงทางไป แต่ไปพบ กองฟางเข้า เลยคู้ยกองฟางมุดเข้าไปอยู่ในนั้น เขากอดกันกลม เพื่อให้หอบอุ่น และพายุก็พัดดันเข้าไปจนลึก พอพายุสงบ เด็กผู้ชายคนโตก็คู้ขุดหิมะออกมาได้ คนที่เที่ยวนอกตามหา ไปพบเข้า ทุกคนอ่อนเปลี้ยเพราะอดอาหาร แต่ไม่หนาวจนแข็ง

ฝูงปศุสัตว์ถูกลมพัดไล่หลังจึงวิ่งหนีพายุใหญ่ไปได้ราว ร้อยไมล์ ตามันมีตมองอะไรไม่เห็น ก็เลยงม วิ่งขึ้นไปบน ตลิ่งสูงชันของแม่น้ำคอตต้อนวู้ด แล้วตกลงไป ตัวหลังๆ ก็ ตกทับตัวแรกๆ ลงไปบนน้ำแข็งในแม่น้ำ น้ำแข็งแตกก็เลย ตกลงไปได้ น้ำ ดันรนตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำและหิมะนุ่มๆ จนสลัก หายใจไม่ออกและแข็งตาย ตอนนั้นมีคนไปลากเอา ขึ้นมาแล้วหลายร้อยตัว ถลกเอาหนังไว้ ใครที่วิ่งหายไปก็ไปดู ตราที่ประทับไว้แล้วขอเอาหนังคืนมาได้

พายุมาเร็วไปสำหรับฤดูนี้จึงไม่มีใครคาดฝัน หลายคน ไปติดอยู่ในหิมะ มือเท้าแข็งหมด ต่อจากนั้นอีกไม่นานก็มี พายุอีก แต่คราวนี้ผู้คนเตรียมตัวไว้แล้ว จึงไม่มีใครเป็น อันตราย

อากาศหนาวเกินไปที่จะมีม้าเที่ยวเล่น หิมะก็คลุมพื้นดิน หมด ดังนั้นแมนลี่จึงเทียมม้าเข้ากับเลื่อนคันเล็ก (เป็นรถ เลื่อนสำหรับนั่งคนเดียว) ในตอนบ่ายวันอาทิตย์ เขากับลอร่า นั่งเบียดกันไปนั่งรถเลื่อนคันนี้ ไปที่นั่นที่นั่น ไปบ้านพ่อบ๊าง

ไปเยี่ยมเพื่อนฝูงบ้าง หรือไม่กี่ก็ไปบ้านมิสเตอร์ไบสต์เพื่อนเก่า
ซึ่งอยู่ทางตะวันออกไกลออกไปหลายไมล์ แต่การนั่งรถเลื่อน
เที่ยวเล่นนั้นมักจะไปเพียงระยะใกล้ๆราวๆยี่สิบไมล์ ไม่ให้เกิน
สี่สิบไมล์ เพราะมีอันตรายมากเกินไป พายุอาจจะมาอย่าง
บุงบับกะทันหันในขณะที่ยังอยู่ไกลจากบ้าน

ตอนนี้บาร์นัมกับสก็๊ปปี้ไม่ต้องทำงานแล้ว มันจึงอ้วนท้วน
และคึกคะนองมาก ชอบลากเลื่อนไปเที่ยวพอกๆกับลอว์และ
แมนลี่ มันหกหน้าหกหลังและเด่นอย่างจงใจที่จะให้กระดิ่ง
รถเลื่อนดังครืนเครง ส่วนหูของมันบิดไปบิดมาคอยฟังคำสั่ง
อย่างตั้งอกตั้งใจ นัยน์ตาเป็นประกาย

ทริกซ์กับฟลาย ลูกม้าที่มีไว้สำหรับขี่ เค็ดกับบิล ม่างาน
สำหรับไถนา ก็อ้วนท้วนสมบูรณ์อยู่ในโรงนา และออกมาเดิน
ออกกำลังกายที่ลานหลังโรงนา ซึ่งมีกองหญ้าแห้งบังลมอยู่

เทศกาลคริสต์มาสและปีใหม่ใกล้จะมาถึงอยู่แล้ว จะ
ต้องเตรียมทำอะไรกันสักอย่างหนึ่ง พวกไบสต์และครอบครัว
อิงกัลล์สเคยทำอะไรร่วมกันเสมอเมื่อมีโอกาส เป็นต้นว่าไป
รับประทานอาหารเย็นฉลองวันขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่บ้านไบสต์
ไปรับประทานอาหารคริสต์มาสที่บ้านอิงกัลล์ส ตอนนี้มีแมนลี่
กับลอว์เป็นครอบครัวใหม่ จึงตกลงกันว่า会增加งานขึ้นอีกวัน
คือวันปีใหม่จะต้องมาฉลองกันที่บ้านไวล์เดอร์

ของขวัญคริสต์มาสปีนี้แทบจะไม่มีใครนึกถึง เพราะ
เก็บเกี่ยวพืชผลได้น้อยมาก แต่แมนลี่ก็ทำล้อเลื่อนเล็กๆให้
น้องๆของลอว์คันหนึ่ง และน้องๆจะซื้อลูกกวาดเลี้ยง

สำหรับเขาทั้งสอง เขาตัดสินใจว่าจะรวมกันชื่อของขวัญ
ให้กันและกัน ให้เป็นของขวัญที่จะใช้ร่วมกันและพอใจด้วยกัน

หลังจากนั่งดูสมุดแค็ตตาล็อกของร้านมอนต์โกเมอรีวอร์ดอยู่หลายเที่ยวหลายตลบ ก็เลือกได้เครื่องแก้วชุดหนึ่งที่อยู่มาได้มาจัดโต๊ะอาหาร และเห็นมีชุดสวยๆลงรูปประกาศแจ้งความไว้ชุดหนึ่ง มีโถน้ำตาลพร้อมที่เสียบช้อน จานใส่เนย โถใส่น้ำซอสหกโถ และจานเปลใบใหญ่สำหรับใส่ขนมปัง บนขอบจานมีลายนูนเด่นเด่นขึ้นมาเป็นรูปรวงข้าวสาลี และมีตัวอักษรชัดเจนว่า “พระผู้เป็นเจ้าของบ้านขนมปังแก่เรา”

เมื่อหีบเครื่องแก้วจากเมืองชิคาโกมาถึงก่อนวันคริสต์มาสสองสามวัน และเมื่อแกะห่อออกแล้ว ทั้งสองคนปลาบปล้ำมพอใจในของขวัญของกันและกันเป็นอันมาก

เทศกาลปีใหม่ผ่านพ้นไปโดยเร็ว พอเดือนกุมภาพันธ์ก็จะถึงวันเกิดครบสิบเก้าปีของลอร่า และอีกสัปดาห์หนึ่งต่อจากนั้นไปก็จะถึงวันเกิดครบรอบยี่สิบเก้าปีของแมนลี่ ดังนั้นเขาจึงคิดจะฉลองวันเกิดเสียพร้อมกัน ในวันอาทิตย์ซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างวันเกิดของเขาทั้งสอง

ไม่ได้เป็นการฉลองที่ใหญ่โตอะไรนัก เพียงแต่มีขนมเค้กวันเกิดอันใหญ่สำหรับจะรับประทานกันสองคน และมีการใช้ความพยายามและความลำบากอีกเล็กน้อยในการจัดทำอาหารให้พิสดารเป็นพิเศษ ซึ่งก็มีแต่ขนมปัง เนื้อ และผัก

ลอร่ากลายเป็นแม่ครัวฝีมือดีไปแล้ว และมีความสามารถเป็นพิเศษในการทำขนมปังอย่างเบาและฟู

ทำงานด้วยเล่นด้วย ในแสงแดดและลมพายุ ฤดูหนาวก็ผ่านไปเร็ว มีการไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนกันน้อยมาก หรือพบปะกันก็น้อยครั้ง เพราะเพื่อนบ้านอยู่ห่างไกลกัน (ยกเว้นพวกลาร์เซนซึ่งอยู่ข้ามฟากถนน) เวลากลางวันก็สั้น แม้

กระนั้นลอว์าก็ไม่เคยรู้สึกเหงา เธอรักบ้านเล็กของเธอและ
รักงานบ้าน มีเซ็ปกับแมวอยู่ด้วย เธอไปเยี่ยมม้าและวัว
ที่โรงนา เธอคิดว่าสนุกพอๆกับไปเที่ยวเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้าน
เหมือนกัน

เมื่อทริกซ์เอาปากมาดูนมมือเธอ หรือเอาจมูกนุ่มๆมาเกย
ไว้บนขาของเธอ หรือสกีป์เจ้าตัวโกงค้นหาน้ำตาลปอนด์ใน
กระเป๋าเสื้อของเธอ เธอก็รู้สึกว่ามันเป็นเพื่อนที่น่ารักน่าพอใจ
เป็นอันมาก

ห่านป่าบินกลับมาจากดินแดนทางภาคใต้แล้ว มันมา
บินว่อนอยู่เหนือคีระชะ บินจากทะเลสาบแห่งหนึ่งไปอีก
แห่งหนึ่ง ไปพักอยู่บนท้องน้ำและหากินไปตามชายฝั่ง

พื้นดินไม่มีหิมะแล้ว ตอนกลางคืนยังหนาวจัดและลม
ก็เย็นเฉียบอยู่เสมอ แต่แสงแดดนั้นอุ่น ฤดูใบไม้ผลิมาถึง
แล้ว แมนลี่ตรวจตราซ่อมแซมไถและคราดให้อยู่ในสภาพที่ดี
เรียบร้อย แล้วเขาก็ไถคราดที่นาอีก เพื่อจะได้ลงมือหว่าน
ข้าวสาลีและข้าวโอ๊ต เขาจะต้องลงมือเสียแต่เนิ่นๆ เพราะ
มีที่ดินถึงร้อยเอเคอร์ที่เตรียมไว้หว่านข้าวสาลี และจะหว่าน
ข้าวโอ๊ตอีกห้าสิบเอเคอร์ในที่ดินแปลงที่จับจองไว้ทำนา ที่
เฟิงกลางนา ลอว์เป็นคนกางกระสอบข้าว ขณะที่แมนลี่
โกยพันธุ์ข้าวสำหรับปลูกใส่กระสอบ เขาจะขนไปไว้ที่โรงนา
หลังบ้านก่อนจะได้ใกล้มือ ที่เฟิงกลางนານี้หนาวมาก กระสอบ
ข้าวก็หยาบและสากเมื่อจับต้อง และข้าวสาลีก็มีละอองทำให้คัน

ดูข้าวสาลีเมล็ดอ้วนๆไหลพรูๆลงปากกระสอบที่อ้ารับ
อยู่เรื่อยๆทำให้ลอว์าวิงเวียนศีรษะ ถ้าเธอเบนสายตาไปเสีย

จากปากกระสอบ นัยน์ตาที่จะไปจับอยู่ที่หนังสือพิมพ์ที่ปะไว้ข้างฝา และเธอก็จะอ่านหนังสือนั้น อ่านแล้วอ่านอีก เธอหงุดหงิดรำคาญใจอย่างไม่มีเหตุผล เพราะบางตอนเขาปะกระดาษเอาหัวลง เธอต้องอ่านมันอยู่ดี เธอไม่สามารถจะละสายตาจากหนังสือได้ ตัวหนังสือ! ตัวหนังสือ! โลกเต็มไปด้วยตัวหนังสือและเมล็ดข้าวเปลือกที่ไหลอยู่พรุๆ!

และแล้วเธอก็ได้ยินเสียงแมนล่ำพูดว่า “นั่งลงพักเสียสักครู่เถอะ! คุณเพลียเต็มที่แล้ว”

ดังนั้นเธอจึงนั่งลง แต่เธอไม่ได้เพลีย เธอคลั่นไส้ เข้าวันรุ่งขึ้นเธอยังรู้สึกว้าวเวียนคลั่นไส้หนักขึ้น แมนล่ำต้องทำอาหารเข้ารับประทานเอง

ไม่ว่าตอนไหนพอเธอลุกขึ้นจากเตียง เธอต้องเป็นลม เป็นอย่างนี้อยู่หลายวัน หมอบอกว่าให้นอนนิ่งๆ เขายืนยันว่าเธอจะต้องค่อยยังชั่วขึ้นในไม่ช้า และนั่นคืออีกสองสามเดือนจะให้แน่จริงๆ ก็ต้องแก้เดือนจึงจะสบายหายดี ลอร่ากำลังจะมีลูก

เพราะอย่างนี้เอง! เอละ เธอจะต้องไม่หลีกเลี่ยงการรับผิดชอบ เธอจะต้องพยายามทำงานบ้าน เพื่อว่าแมนล่ำจะได้ปลูกข้าวได้มากๆ เพราะจำเป็นจะต้องพึ่งพิงผลที่จะเก็บเกี่ยวได้ในปีนี้ และไม่มีเงินจะจ้างคนมาช่วยด้วย

ไม่ช้าลอร่าก็ได้ไปได้รอบๆบ้าน ทำสิ่งที่ต้องทำให้สำเร็จ ลุ่ล่งไป และไม่ว่าตอนไหนที่พอจะพักได้ เธอก็จะเอนศีรษะอันวิงเวียนนั้นลงนอนเสียสักครู่ บ้านเล็กนั้นซักจะดูสกปรกรกรุงรัง เพราะเธอไม่สามารถจะดูแลรักษามันได้อย่างที่เคยทำ ขณะที่เธอผินใจทำงานไปด้วยความทรمانนั้น เธอมักจะยิ้ม

แห่งๆ เป็นครั้งคราวเมื่อนึกถึงคำพิงเพยที่แม่ชอบพูด ที่ว่า “คนต้นรักก็ต้องจ่ายเงินให้คนสีซอ” เออละ เธอกำลังจ่ายเงินให้คนสีซอ เธอจะต้องทำงาน เธอจะต้องช่วยแม่หนี้ให้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรรักก็ตาม

ต้นไม้ที่ปลูกไว้ในวันไม่งามเลย ฤดูร้อนปีนี้อากาศแห้งแล้งมาก มันจึงทนไม่ไหว จะต้องมีการดูแลทะนุถนอมเป็นพิเศษ อีกสามสี่ปีต่อจากนี้จะต้องมีต้นไม้ใหญ่ในเนื้อที่สิบเอเคอร์ ครอบคลุมจำนวนที่รัฐบาลกำหนด จึงจะพิสูจน์ว่าได้สร้างป่าไม้ขึ้นสำเร็จ แล้วจึงจะได้รับโอนโฉนดที่ดินแปลงนั้นเป็นกรรมสิทธิ์

ดังนั้น แม่นสีจึงไถดินรอบๆ ต้นไม้ต้นเล็กๆ เหล่านั้น แล้วใส่ปุ๋ยคอกที่เขาโกยมมาจากโรงนา

ลอร่าอดนั่งรถเที่ยวตามทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่มในตอนต้นๆ ฤดูใบไม้ผลิ เธอคิดถึงดอกไวโอลินสีฟ้าซึ่งหอมอบอวลอยู่ในอากาศ แต่เมื่อดอกกุหลาบป่าบานในเดือนมิถุนายน เธอก็สามารถนั่งรถเที่ยวสัมผัสกับบาร์นัมไปตามถนนในทุ่งซึ่งกุหลาบทุ่งบานอยู่เป็นพุ่มเตี้ยๆ ทำให้เห็นสีสดสะพรั่งทั่วไปหมด มีตั้งแต่สีชมพูอ่อนๆ ไปจนถึงสีแดงแก่ และอากาศที่หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นของมัน วันหนึ่งขณะที่นั่งรถเที่ยวเล่นในความเงียบสงัดนั้น เธอถามขึ้นมาอย่างไม่รู้มีมีขลุ่ยว่า “เราจะตั้งชื่อลูกว่าอย่างไรดี”

“ตอนนี้เรายังตั้งไม่ได้ซี” แม่นสีตอบ “ยังไม่รู้ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง”

เมื่อหนึ่งกันไปครู่หนึ่งแล้ว ลอร่าก็พูดว่า “คงจะเป็นผู้หญิง เราจะเรียกเธอว่าไรล์”

ฤดูใบไม้ผลิปีนั้นฝนตกบ่อยๆ ในฤดูร้อนฝนก็ตกตลอด

ฤดู ต้นไม้ต้นเล็ก ๆ จึงมีกำลังใจโอบกอบัดใบเล็กสีเขียวสด อยู่ในสายลม ขณะที่ยอดตัวสูงขึ้น สูงขึ้น อยู่ทุกวัน หญ้า ก้านสีน้ำเงินขึ้นเต็มอยู่บนเนินสูง ๆ ที่กลางทุ่ง และหญ้าหายาบ ๆ ขึ้นแน่นชนิดใดในหนองตอนที่ลุ่มลึกลับน้ำขังเจิ่ง

และโอ้โฮ! ข้าวสาลีกับข้าวโอ้ต ช่างขึ้นงามอะไรอย่างนั้น เพราะฝนชุก!

วันเวลาล่วงไป ล่วงไป ต้นข้าวสาลีโตขึ้น สูงแข็งแรง เขียวสดดงาม ครั้นแล้วเมล็ดข้าวก็เป็นน้ำนม อีกไม่กี่วันแล้ว พืชผลก็จะปลอดภัย ถึงแม้ว่าดินฟ้าอากาศจะกลับแห้งแล้งไปในตอนนั้นก็ไม่ใช่ไร เพราะลำต้นจะเลี้ยงรวงข้าวทำให้รวงข้าวสุกได้

ในที่สุดวันหนึ่ง แมนลี่กลับมาจากทุ่งนา เขาไปสำรวจ มาจนทั่ว และตัดสินใจว่าจะลงมือเกี่ยวข้าวได้แล้ว

ข้าวสาลีนั้น เขาบอกว่าสมบูรณ์ดีที่สุดใน เอเคอร์หนึ่ง คงจะได้ข้าวสักสี่สิบกกระสอบ ราคาอย่างต่ำ ๆ ก็คงจะกระสอบละเจ็ดสิบห้าเซ็นต์ ถ้าขนไปส่งเขาถึงที่ส่งขึ้นรถไฟ

“ผมบอกคุณแล้วไหมล่ะ” เขาพูด “ว่าทุกอย่างในโลกนี้ จะต้องสมดุลกัน คนรวยมีน้ำแข็งในฤดูร้อน คนจนมีน้ำแข็งในฤดูหนาว” แล้วเขาหัวเราะ และลอร่าก็พลอยหัวเราะไปกับเขาด้วย ช่างวิเศษอะไรอย่างนี้

ตอนเช้าแมนลี่ต้องเข้าไปในเมือง เพื่อไปซื้อเครื่องจักรเกี่ยวข้าวซึ่งมีที่มัดพอนข้าวติดอยู่ด้วย จะเอามาเกี่ยวข้าวสาลี เขาอยู่จนกระทั่งแน่ใจแล้วว่าจะได้ข้าวมากจริง ๆ จึงจะขอซื้อ เพราะแพงมาก ราคาถึง ๒๐๐ เหรียญ แต่เขาจะจ่ายเพียงครึ่งเดียวก่อนเมื่อตอนหนดข้าวปีนี้เสร็จ แล้วปีหน้าจึงจะ

ชำระเงินอีกครั้งหนึ่งภายหลังจากที่นัดชำระเสร็จแล้ว แต่จะต้องเสียดอกเบี้ยร้อยละแปดสำหรับจำนวนเงินที่ยังติดค้างไว้ และจะต้องเอาเครื่องจักรนั้นกับวัวจํานำไปเป็นประกันหนี้ แมนลี่เข้าไปในเมืองแต่เช้าตรู่ เขาอยากจจะรีบกลับมาเกี่ยวข้าวในวันนั้น

ลอราภูมิใจมากเมื่อเห็นแมนลี่ขับม้าเข้ามาในลานบ้านพร้อมด้วยเครื่องจักรใหม่เอี่ยม เธอออกไปยืนดูเขาเทียมม้าสี่ตัวเข้ากับเครื่องจักรนี้ แล้วออกไปยงนาข้าวโอ๊ต ข้าวโอ๊ตสุกมากแล้ว เขาจะเกี่ยวข้าวโอ๊ตก่อน

ขณะที่ลอราเดินกลับเข้ามาในบ้าน เธอคิดเลขในใจมาตลอดทาง...ร้อยละเอเคอร์ เอเคอร์ละสี่สิบกกระสอบ ได้ข้าวสาลีสี่พันกระสอบ ข้าวสาลีสี่พันกระสอบ ขายกระสอบละเจ็ดสิบห้าเซ็นต์ ก็จะเป็นเงิน...เอ๊ะ...จะเป็นเงินเท่าไรหนอ...เออ...ไปหยิบดินสอมาตีค่า สี่พันกระสอบ กระสอบละเจ็ดสิบห้าเซ็นต์ก็สามพันเหรียญ...เป็นไปไม่ได้นะ! เอ๊ะ ไซ้ ถูกแล้ว! ตายตายจจะรวยใหญ่แล้ว! เธอจะพูดได้เต็มปากแล้วว่า คนจนก็จะมีน้ำแข็งกินได้!

เขาทั้งสองจะชำระค่าเครื่องเกี่ยวหญ้าและคราดโกยหญ้าแห่งที่แมนลี่ซื้อไว้ตั้งแต่ปีกลาย แต่ยังไม่สามารถจะจ่ายเงินให้ได้ เพราะพืชผลปีที่แล้วมานี้เก็บเกี่ยวได้น้อยเต็มที่ แมนลี่ยังมีหนี้อยู่เจ็ดสิบห้าเหรียญ แล้วยังจํานำสก็กับบาร์นัมไว้อีกสี่สิบกเหรียญ ครบกำหนดจะต้องใช้เงินคืนให้เขาแล้ว หลังจากนัดชำระครั้งนี้เสร็จ ลอราไม่ค่อยจะร้อนใจนักเรื่องหนี้สิน แต่เธอรังเกียจการที่จะต้องเอามาไปจํา นำ รู้สึกว่าอีกหน้อยก็คงจะต้องจํานำตัวแมนลี่เสียเองละกระมัง เอาเถอะ ตอนนี้อย่างไรแล้ว ไม่ช้าก็จจะใช้หนี้เขาหมด และยังมีหนี้ที่ไปซื้อ

ไถคันใหญ่เหอะหะนั่นอีกละ กับเงินที่เอาว่วไปจำหน่ายไว้ เธอคิดว่าคงจะมีหนี้สินที่ติดค้างไว้ตามร้านค้าอื่นๆ อีก แต่ไม่แน่ใจนัก ถึงอย่างไรก็คงไม่มากมายอะไรนักหนา บางทีเธอจะต้องจ้างใครมาช่วยทำงานบ้านไปจนกว่าลูกจะเกิด เธอจะได้พักบ้าง เธอต้องการพักผ่อน เพราะตอนนี้ไม่สามารถจะเก็บอาหารไว้ในท้องได้นานกว่าสองสามนาที่ เธอจึงไม่มีเรี่ยวแรงที่จะทำอะไรได้ และเธอก็ซูบผอมมาก ถ้ามีใครมาทำอาหารให้คงจะดีไม่น้อย กลิ่นอาหารเวลาทำกับข้าวทำให้เธอคลื่นไส้เป็นกำลังแล้วตอนนี้

แมนลี่เกี่ยวข้าวไถต์ได้ห้าสิบเอเคอร์ด้วยเครื่องจักรยี่ห้อแมคคอร์มิคในวันนั้นเอง พอตกค่าเขาก็รีนเริงเบิกบานมาก ข้าวไถต์ได้ผลมากจริงๆ และเขามีตัวนุ่งขึ้น เขาจะเริ่มเกี่ยวข้าวสาลี

เข้านุ่งขึ้น เมื่อแมนลี่เกี่ยวข้าวไปได้สองรอบนาข้าวสาลี เขาก็ปลดม้าจูงเข้าไปในโรงนา เอามาไปเข้าคอก ข้าวสาลีควรจะอยู่กับต้นต่อไปอีกสักสองสามวัน เมื่อเขาบุกเข้าไปเกี่ยวนั้น เขาเห็นว่ามันยังไม่สุกพออย่างที่คิด เขายังไม่กล้าเสี่ยง ถ้าจะเกี่ยวตอนนี้มันยังมีสีอมเขียวๆ อยู่ชนิดๆ อย่างนี้ กลัวว่ามันจะเหี่ยวและหืด แต่ว่ารวงมันตกลมากกว่าที่เขาคาดคำนวณไว้ ถ้าไม่ได้มากกว่าสี่สิบกระสอบต่อเอเคอร์ ก็แปลว่าเขาคาดคิดผิดพลาดว่ารู้สีการะวนการะวายใจจนรอไม่ไหว เธออยากให้เกี่ยวข้าวเสียเร็วๆ ให้ชนเอามาเก็บไว้เสียให้ปลอดภัย มองจากช่องหน้าต่างนั้น เธอเห็นเครื่องจักรอันใหม่เป็นมันปลาบจอดอยู่ที่ตรมมุมที่นั่น...รู้สีกว่ามันการะวนการะวายเช่นเดียวกับเธอเหมือนกัน วันนั้นหลังเที่ยง สามีภรรยาสกุลเดอไวส์ผ่านมา คอระ

แหวะเข้ามาเยี่ยม ส่วนวอลเตอร์สามีของเธอนั้นเลยเข้าไปในเมือง เดอไวส์สามีภรรยาคู่นี้อายุอานามไล่เลี่ยกับแมนลี่และลอรา และแต่งงานมานานพอๆกัน ลอรา กับลอรา เป็นเพื่อนรักกันมาก และบ้ายวันนั้นก็นั่งคุยกันอย่างสนุก เว้นแต่รู้สึกอึดอัด ไม่สบายเพราะอากาศร้อน

เวลาบ้ายผ่านไป อากาศยิ่งร้อนมากขึ้น และไม่มีลมเลย ซึ่งผิดปกติ มันทำให้ต้องอ้าปากหายใจ เพราะรู้สึกอึดอัด เหมือนจะหายใจไม่ออก

ประมาณบ้ายสามโมง แมนลี่กลับมาจากโรงนา เขาบอกว่าฝนคงจะตกแน่ เขาดีใจที่ไม่ได้เกี่ยวข้าว มิฉะนั้นข้าวจะต้องกองอยู่กลางพายุฝน เพราะเขาไม่มีเวลาที่จะโกยขึ้นกองให้เป็นลอม แสงแดดมืดไป ลมพัดมาเฮือกหนึ่ง แล้วก็เงียบไปอีก ขณะนั้นอากาศมืดลง มืดลงทุกที แล้วก็มืดลงอีกเล็กน้อย อากาศแจ่มใสขึ้นอีกนิดหน่อย แต่แสงแดดเป็นสีเขียวๆ แล้วก็มืดทึบ ฝนตกปรอยๆ แล้วลูกเห็บก็เริ่มตก ตอนแรกตกเบาๆ กระจายห่างๆ แล้วก็ตกหนาขึ้น ลูกเห็บก้อนใหญ่ขึ้น บางลูกโตเท่าไข่ไก่

แมนลี่กับลอรา มองดูทางหน้าต่าง เขามองเห็นอะไรๆได้ไม่ไกลนัก เพราะฝนและลูกเห็บ แต่เขาเห็นโอล ลาร์เซน ที่ปากถนนข้างโน้น ลาร์เซนเดินมาที่ประตูเรือนแล้วก้าวออกมา แล้วก็หกล้ม มีใครไม่ทราบไหล่ออกมา จับเท้าเขาทั้งสองข้าง ลากเข้าไปข้างใน แล้วประตูก็ปิด

“เชื่อเป็นบ้าเขียว” แมนลี่พูด “โดนลูกเห็บตกลงหัว”

เพียงยี่สิบนาที พายุก็สงบลง มองออกไปเห็นเพียงแค่วู่หนา เครื่องจักรเกี่ยวข้าวยังอยู่ที่นั่น แต่ต้นข้าวสาละวินนอน

ทับกันระเนระนาด “มันเอาข้าวสารไปหมดแล้ว ผมว่า” แมนลี่พูด แต่ลอร่าพูดไม่ออก

แมนลี่เดินข้ามถนนไปดูว่ามีสเตอร์ลาร์เซนเป็นอย่างไรบ้าง เขากลับมาภายในสองสามนาที เขาเล่าว่ามีสเตอร์ลาร์เซนก้าวออกจากประตูมาเพื่อจะเก็บลูกเห็บก้อนใหญ่มากลูกหนึ่ง เพราะอยากจะเอาไปวัดดูว่าใหญ่ขนาดไหน พอถ่มลงเก็บ อีกลูกหนึ่งก็หล่นลงศีรษะพอดี เขาสลบไปหลายนาที เมื่อถูกจับข้อเท้าลากเข้าไปแล้วก็ยังไม่ฟื้น แต่ตอนนี้ไม่เป็นไร เพียงแต่ยังระบมที่ศีรษะ

“ตอนนี้เราทำไอศกรีมกินกันดีกว่า” แมนลี่พูด “คุณไปกวมน้ำตาลกับนมเข้าซี ลอร่า ผมจะไปเก็บลูกเห็บมาทำน้ำแข็งสำหรับปั่นไอศกรีม”

ลอร่าหันไปหาคอร่าซึ่งยืนนิ่งอั้น พูดไม่ออก นัยน์ตาจ้องเป่งออกไปนอกหน้าต่าง “รู้สึกอยากจะกินเลี้ยงฉลองสักหน่อยไหม คอร่า” ลอร่าถาม

“ไม่หรอก! อยากกลับบ้าน ไปดูซิว่าเป็นอย่างไรบ้าง” คอร่าตอบ “ไอศกรีมคงจะติดคอแน่ๆ!”

พายุสงบลงภายในยี่สิบนาที แต่ทั้งโลกให้อ่างว่างซุ่มซอกไปด้วยน้ำฝน และยับเยินเพราะลูกเห็บ หน้าต่างกระจกที่ไม่มีบานมุ้งลวดแตกกระจาย ที่มีบานมุ้งลวดก็หักบิดเบี้ยว พื้นดินปกคลุมได้ด้วยลูกเห็บที่ซ้อนกันจนหนา ดูเหมือนคลุมด้วยแผ่นน้ำแข็ง และยังคงอยู่เป็นแนวสูงๆ ตรงนั้นบ้าง ตรงนี้บ้าง ใบบไม้กึ่งไม้หลุดหล่นไปจากลำต้นอ่อนๆ แดดส่องลงมาเป็นแสงเรืองๆ ดูเป็นน้ำค้างอยู่เหนือสิ่งปรักหักพังทั้งหมด พินาศหมดสิ้นแล้ว ลอร่าคิด งานทั้งปี ความหวัง

และแผนการที่กะไว้ว่าจะได้อยู่อย่างสุขสบาย ล้วนพินาศ พังทลายย่อยยับไปหมด เอาละ ที่นี้ไม่ต้องห่วงอาหารเลี้ยง พวกแขกที่จะมาช่วยนวดข้าวแล้ว ลอร่านี่ก็หัวนวดถึงงาน ที่จะต้องทำตอนแมนลีนวดข้าว แล้วก็อย่างที่แม่เคยพูดอยู่เสมอๆว่า “เสี่ยอะไรไปมากๆ ก็มักจะได้อะไรนิดๆ หน่อยๆ” นี่เธอบังอาจคิดที่เดียวหรือว่ายังจะได้ประโยชน์นิดๆ หน่อยๆ ลอร่าซັกจะร้อนใจ

เธอกับคอร่านั่งหน้าซิดเผือด นั่งเงยบงกันอยู่จนกระทั่ง วอลเตอร์ขับเกวียนมาถึงประตูเรือน เขารับคอร่าขึ้นไปบนเกวียน แล้วเกือบจะลืมนอกลา เพราะมัวกังวลอยากจะกลับไปดูว่า ที่บ้านโดนพายุร้ายแรงสักเพียงไหน

แมนลีนออกไปดูนาข้าวสาธิต พอกลับเข้ามาที่ดูซิมรี่ไป “ไม่มีข้าวจะเกี่ยวแล้ว” เขาพูด “ถูกทับถูกกระแทกยับเยิน จมดินไปหมด ข้าวสามพันเหรียญที่ปลูกเอาไว้ แล้วนี่มันก็ไม่ใช้ฤดูกาลที่น่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นเลย”

ลอร่าพึมพำกับตัวเองว่า “คนจนนี่...”

“เธอว่าอะไรนะ” แมนลีนถาม

“ฉันเพียงแต่ว่า...” ลอร่าตอบ “ว่า...คนจนมีน้ำแข็งใน ฤดูร้อนแล้วละที่นี้”

บ่ายสองโมงวันรุ่งขึ้น ลูกเห็บยังคงเป็นภูเขายูตาม ที่ลุ่มๆ

แม้ว่าแผนการจะแตกทำลายไปแล้ว แต่ก็ต้องเก็บแผนการ นั้นมาปะติดปะต่อให้เป็นรูปเป็นร่างให้จงได้ ฤดูหนาวกำลังจะ มาถึง จะต้องซื้อถ่านหินไว้ใช้ให้ตลอดฤดูหนาว ซึ่งจะต้องใช้ เงินหกสิบถึงร้อยเหรียญ พันธุ์ข้าวสำหรับปลูกก็จะต้องซื้อไว้

จะได้ไว้หว่านในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า ยังมีหนี้สินที่ไปซื้อเชื้อเครื่องจักรเขามา ถึงเวลาที่จะต้องชำระเงินให้เขาแล้ว

มีเครื่องจักรที่ใช้เกี่ยวข้าวไถไปเพียงห้าสิบเอเคอร์ มีเกอคันใหญ่เบ้อเริ่ม และยังมีเครื่องเกี่ยวหญ้าและคราด เครื่องหว่านพืชในฤดูใบไม้ผลิกับเกวียนเล่มใหม่ และหนี้สินอีกห้าร้อยเหรียญที่กู้เขามาเมื่อตอนสร้างบ้าน “หนี้ห้าร้อยเหรียญกู้เขามาปลูกบ้าน!” ลอว์ร้องอุทาน “อู๋ตาย ฉันไม่ยกทราบหรอก!”

“ก็ไม่ทราบนะซี” แมนลี่พูด “ผมคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องทำให้คุณร้อนใจนี่”

แต่จะต้องทำอะไรลงไปสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ พรุ่งนี้เช้า แมนลี่จะเข้าไปในเมือง ไปดูว่าจะทำอะไรได้บ้าง บางทีอาจจะขอจำนองที่นา ที่นาแปลงนี้เขาได้เป็นกรรมสิทธิ์เด็ดขาดแล้ว โลงไปที่ แต่เขายังจำนองที่ดินแปลงที่จับจองมาปลูกต้นไม้ใหญ่ นั้นไม่ได้ ที่ดินแปลงนั้นยังเป็นของลุงแซมอยู่จนกว่าแมนลี่จะปลูกต้นไม้ใหญ่ให้โตพอเสียก่อน ลอว์คิดว่าเธอได้ยื่นเสียพอร้องเพลง “ลุงแซมของเรารวยถมไป รวยพอจะให้ที่นาเรา ได้ทุก ๆ คน!” บางทีลอว์ก็กลัวว่าเธอจะขวัญหนีดีฝ่อตายที่จริงหนี้ห้าร้อยเหรียญนี้ก็ทำให้เธอเสียขวัญจริง ๆ ห้าร้อยกับอีกสองร้อย เป็นเจ็ดร้อย แล้วก็เกวียน...เครื่องเกี่ยวข้าว...เธอต้องหยุดคิดเลขเสียดีกว่า มิฉะนั้นศีรษะจะหมุนตัว

แมนลี่ไปได้เรื่องมาว่า เขาอาจจะขอมัดหนี้ค่าเครื่องจักรนั้นไปได้อีกปีหนึ่ง แต่ต้องเสียดอกเบี่ยเรื่อยไป เขาอาจจะชำระเงินค่าเครื่องจักรงวดแรกหลังจากการเก็บเกี่ยวปีหน้า ส่วนงวดที่สองนั้นมัดไปชำระในปีต่อไป เขาจะขายหญ้าแห้งที่มีอยู่ได้ตันละสี่เหรียญ ไปส่งถึงรถไฟในเมือง คนซื้อ

ต้องการจะชนไปชิคาโก

แต่เขายังไม่สามารถจำหน่ายที่นาได้ นอกเสียจากว่าเขาจะต้องอยู่ในที่ดินแปลงนั้น เขาจำเป็นต้องได้เงินมาเสียดอกเบี้ย มาใช้จ่ายเลี้ยงชีวิต และซื้อพันธุ์ข้าวปลูก ไม่มีหนทางอื่นที่จะหาเงิน นอกจากว่าจะต้องย้ายไปอยู่ในที่นา ถ้าเขาอยู่ในนา เขาสามารถจำหน่ายที่นาแปลงนั้นได้เป็นเงินแปดร้อยเหรียญ

คนที่อพยพมาใหม่จะซื้อเค้ตกับบิล ให้ราคาแพงกว่าที่แมนลี่ซื้อมา แมนลี่ไม่ต้องการมาใหญ่ไว้บุกเบิกที่นาอีกแล้ว เพราะเขาหาคนเช่าที่ดินแปลงที่จองไว้ปลูกต้นไม้ใหญ่ได้ คนที่มาเช่านี้จะทำนาแล้วแบ่งผลประโยชน์กันกับแมนลี่ แมนลี่เป็นคนให้พันธุ์ข้าวปลูก

สักปีกับบาร์นัม ทริกซ์กับฟลาย จะทำงานในนาแปลงเดียวได้อย่างสบาย

เมื่อมีคนมาทำนาในที่ดินแปลงที่จองไว้ปลูกต้นไม้ใหญ่แล้ว แมนลี่จะปลูกข้าวในแปลงที่จองไว้ทำนาเพียงแห่งเดียวให้มาก ๆ และจะได้ประโยชน์จากที่นาแปลงนี้มากกว่าพยายามปลูกทั้งสองแปลงตามลำพังคนเดียว

จะต้องต่อเติมเพิงที่กลางนาก่อนที่จะย้ายเข้าไปอยู่ แต่เขาก็อาจจะอยู่ในห้องใหม่เพียงห้องเดียวกับมีห้องใต้ดินด้วยได้ ใช้เพิงเก่านั้นเป็นห้องเก็บของ

ดังนั้นจึงเป็นอันว่าตกลงกันได้ แมนลี่รีบโกยข้าวโอ๊ตที่ลูกเห็บตกลงมาทับเสียจนบี๊เบนติดดินขึ้นให้เป็นกอง ฟางข้าวโอ๊ตก็เป็นอาหารสัตว์ที่ดีมาก แทนหญ้าแห้งได้ด้วย จะได้เหลือหญ้าแห้งไปขายอีกมาก

พอชนข้าวโอ๊ตไปยังบ้านกลางนา และเอาขึ้นกองไว้
เรียบร้อยแล้ว แมนลี่ก็ขุดดินทำห้องใต้ดิน แล้วสร้างห้อง
ห้องหนึ่งข้างบนห้องใต้ดินนั้น เชื่อมกับเพิงหลังเก่าที่กลางนา
เขาตั้งเสาทำโครงโรงนาขึ้น แล้วเกี่ยวหญ้าที่ในหนอง พอหญ้า
แห้งดีก็กองขึ้นไว้รอบๆโครงโรงนานั้น ทำโรงนาหญ้าแห้ง

พอทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยพอสมควร แมนลี่กับลอว์
ก็ย้ายไปอยู่บ้านกลางนา ในวันรุ่งขึ้นหลังจากทำโรงนาเสร็จ

วันนั้นเป็นวันที่ ๒๕ สิงหาคม ฤดูหนาวกับฤดูร้อนที่
ผ่านไปรวมกันเป็นปีแรก